

VAALI-AAPINEN.

Kullervo Manner.



Julkaisija: Suomen Kommunistisen Puolueen Keskuskomitea.

1924.

«Suomen Kommunistinen Puolue tosin ei ole lahtari - Suomen perustuslakien mukaan vaalioikeutettu puolue eikä tahdokaan niiden perustuslakien puitteissa pysyä, vaan taistelee kaikin keinoin kumotakseen nuo lait, mutta silti S. K. P. kehoittaa Suomen vallankumouksellista työväkeä ja talonpoikaiskansaa ryhtymään itsenäiseen vaalitaisteluun. Vaaleja boikottamalla ei hyödytetäisi vallankumouksen kehitystä, vaan ainoastaan porvarien ja työväen petturien vaalitouhuja. Sosialidemokratian johtajat ovat työväen pettureita; niitä on vastustettava kuin lahtareita, ja etenkin niitä heistä, jotka nyt etenkin näyttävät työväen ystävän ja liittolaisen osaa. Ne on paljastettava ja niiden sos. dem. petosta vastaan on vaaleissa nostettava korkealle työväen vallankumouksen ja kommunismin lippu».

S. K. P:n K. K:n päätöksestä.

I. Porvariston politiikasta.

Porvaristo pelkää *riistovoittonsa ja valtansa puolesta*. Se muistaa hyvin v. 1918, jolloin molempia uhkasi ikuinen loppu. Siitä asti on tuo lopun pelko kuin aave konsanaan porvaristoa ahdistanut. Sitäkin enemmän, kun porvarillinen talous on herkeämättä kulkenut hajoamisen tietä eteenpäin ja porvarillinen valta ollut alinomaisten sisäisten ja ulkonaisten järkytysten alaisena, sekä kun—mikä porvareita kaikkein enemmän pelottaa—työväen vallankumouksellinen luokkataisteluliike on sorakuopista ja koiranhaudoista kohonnut entistä terävämpänä ja päättävämpänä.

Tämä pelko on kokonaan määrännyt porvariston lahtaripolitiikan *suunnan ja keinot*. Molem-

matkin ovat työtätekeville 6-vuotisen kokemuksen kautta tunnetut. Mutta ei kuitenkaan niin tunnetut, että kaikki riistetyt ja sorretut jo olisivat tulleet täysin tietoisiksi lahtaripolitiikan ja työtätekevien etujen ehdottomasta sovittamattomuudesta. Senvuoksi vielä suuret joukot riistettyä työkansaa kulkee leppymättömän luokkataistelun rintaman ulkopuolella. Tästä syystä on tarpeellista vieläkin kerran käydä läpi porvariston lahtaripolitiikan tärkeimmät tosiasiat.

Kun kapitalistinen huusholli *rappautuu*, niin merkitsee se kapitalistien voiton vähenemisen uhkaa. Jokainenhan tietää, että kun yksityisessäkin taloudessa kerran pääsee rappio valtaan, niin on siitä seurauksena köyhtymistä. Ja kapitalistinen huusholli joutui imperialistisen sodan kautta ja jälkeen auttamattomasti rappion viemäriin alaluisumaan. Saksasta löydätte esimerkin, jota ei kukaan voi kieltää. Katsokaa rappion tunnusmerkkejä sieltä (markkan kurssin aleneminen, elintarpeiden hintain kohoaminen, verojen hurja kasvu, työttömyys, työväen palkkain alentaminen j. n. e.) ja verratkaa oloihin omassa massa. Eikö ole valalla sama suunta?

Mutta kapitalistit eivät salli huushollinsa rappautumisen koskevan heidän voittoonsa. Se on yhteistä kaikille riistäjille. Mistä ne sitten kassa-kaappeihinsa saalista kopeloivat, kun ei enää «normaalisesti» voitto virtaa? Mistäs muusta kuin *työtätekevien* selkänahasta. Ja se tapahtuu vähentämällä palkkoja, lisäämällä työpäivän pituutta (8-tuntin työpäivän riistäminen), kaikenlaisten kiristävien työehtojen (työsäännöt) työläisten niskaan panemisella, asuntovuokrien korottamisella j. n. e. Tämä on Suomenkin työläisille tunnettua ja koettua viimeisiltä ajoilta. Ja se kokemus opettaa: kun tehdas-koneet seisomisesta ruostuu, kun tuotteita ei synny, niin pitää kapitalistin siitä huolimatta saada vähintään entinen voitto ja vielä vähän enemmänkin, mutta työläisten pitää nähdä nälkää ja kuihtua!

Mutta tämä porvariston «jumalallinen» järjestys ei miellytä ketään työläistä, ei tietämättömyyttä ja veltointakaan. Kun ei miellytä, niin on

vaara: työläiset rupeavat nappisemaan ja kapinoimaan sitä vastaan. Mutta siihenkin on riistäjillä *keinot*: aseettomien ja aseellisten *sortovälineittensä* kaikinpuolinen vahvistaminen ja kehittäminen (suojelusliitot, poliisit, ohraanat, tuomarit, vankilat, virkanyrkit, rikkurikaartit, suojeluskunnat j. n. e.). Ja niitä on Suomessa ja käytetään, kuten hyvin tiedämme, jotta riistetty työkansa pysyisi kapinoimatta.

Mutta porvaristo ei tyydykään vähään. Se panee työkansan vielä maksamaan nuu «jumalallisen» sortojärjestelmänsä elävät ja kuolleet aseet ja välikappaleet, puhumattakaan siitä, että porvariston omakin «vaivannäkö» on työtätekevien myös korvattava. Porvarillisen valtiokoneiston — kuntakin siihen luettuna — *veroprässillä* puseretaan valkoisen vallan huijareille nuu tarvittavat varat. Ja veroprässi pusertaa ei ainoastaan palkkatyöläistä, vaan myöskin työtätekevää pienviljelijää, oli hän sitten vuokramies tai itsenäinen, sanalla sanoen: kaikkia, jotka omalla työllään elävät.

Tähän työtätekevien joukkojen riistämisen politiikkaan eli porvarien sisäpolitiikkaan liittyy välittömästi myöskin porvariston n. s. *ulkopoliittikka*. Senkin on kokonaan määrännyt pelko porvariston riistovoiton ja vallan menettämisestä. Valkoiset vallanpitäjät ovat siten toiselta puolelta kytkeytyneet kiinni taantumuksen ja vastavallankumouksen kaikkiin mustimpiin voimiin, alkaen valtansa menettäneestä Saksan keisarista aina entisiin tsaarin kenraaleihin ja Vienan-karjalaisiin rosvoihin ja salamurhaajiin asti, jotka kukin kohdaltansa ja tavallansa ovat käyttäneet Suomen porvariston taantumuksellista ja vastavallankumouksellista kiihkoa kansainvälisen vastavallankumouksen hyväksi. Toiselta puolelta on porvaristo juuri tämän vastavallankumouksen suojassa ja luvalla pyrkinyt harjoittamaan imperialistista rosvopoliittikkaakin (Karjalan rosvoretket). Tuloksena: veriset päät, ulkomaiset velkakahleet ja lähtemätön häpeä. Se on ollut saavutuksena siitä maanpetoksellisesta, siitä kansan valtavan enemmistön etuja mitä törkeimmin loukkaavasta

seikkailevasta ulkopoliitikasta, jota porvaristo on harjoittanut myymällä maan itsenäisyyttä Saksalle, Englannille ja Ranskallekin sitä kauppamalla sekä vehkeilemällä työtätekevien Venäjää vastaan. Tämä ulkopoliitikka on sitten osaltaan yhdessä muitten tekijäin kanssa vaikuttanut sen, että porvariston lahtariainekset ovat maanpetoksellisuutensa lisäksi hankkineet itselleen myöskin suomalaisen patentin siitä, kuinka maan porvarillinen hallitusmuoto laittomin keinoin ei ainoastaan yritetä muuttaa, mutta myös muutetaan, kuten nyttemmin on nähty.

Valkoisen valtuutuksen politiikka riistovoittonsa ja valfansa puolesta kaikissa suhteissa koski kipeästi työtätekeviä ja senvuoksi luonnollisesti herätteli niissä *taistelunhenkeä*. Lahtarit taas ovat pyrkineet sitä henkeä kukistamaan kaikin voimin ja keinoin.

Tuskin oli v. 1918 teurastuksista taas kohonnut ja järjestynyt, kaikista reformistisista vetistämistä lomaannuttamisyriyksistä huolimatta, *vallankumouksellisen* työväen luokkataistelu-liike, kun porvaristo alkoi järjestelmällisen sodan sitä vastaan. Alussa lahtarit pyrkivät ulkonaisesti säilyttämään tässä *sortopoliitikassaan «laillisuuden»* maskia. Tekivät sen köhdestäkin syystä. Ensiksi: halusivat osoittaa luokkatietoiselle työväelle olevansa niin voimakkaat, että voivat sallia itselleen sellaisen ylellisyyden. Toiseksi: pitivät välttämättömänä saada aikaan ulkomailla, pankkiiriensa keskuudessa sen harhaluulon, että maassa on rauha. Molemmissa suhteissa porvarit laskivat noskelaisen sosialidemokratian apuun. Ja sitten vangittiin, tuomittiin, lakkautettiin lehtiä, sakotettiin, räakätettiin, ahdistettiin järjestöjä—«laillisesti». Tulisi kokonainen historia tästä «laillisesta» vainosta. Se oli niin etevää, että kukistettu tsarismi saisi kadehtia oppilaitaan.

Entä *tulokset!* Muutama sata reilua työläistöveria vankilaan v. 1918 vallankumousvankien lisäksi. Siinä «pyy pivossa» porvareille! Mutta tästä kaikesta huolimatta ja osaksi sen johdostakin paisui työväen vallankumouksellinen liike sekä järjestöllisesti että aatteellisesti. Työväen

julkinen luokkataistelupuolue vankkeni ja kulki rohkeasti taistelun tiellä. Ammatillisissa järjestöissä voitti luokkataistelukanta varman jalansijan. Eduskunnassakin sai valkoinen yhteiskunta vastaansa punaisen peikon. Maaseudun kyntömiesten, jopa työtätekevien talonpoikain piireissäkin rupesi porvariston arvovalta horjumaan.

Muualla maailmassa, varsinkin Keski-Europassa kulki kehitys samaa latua, mutta vielä nopeammin. Ja se merkitsi Suomen valkoisen herravallan aseman heikkenemistä, kun *vallankumous* nosti pääftään Saksassa.

Viime kesänä oli porvaristo siis joutunut siihen pisteeseen, jolloin sen oli pakko julkisesti tunnustaa se, mitä se viisi vuotta oli koittanut kaikin tavoin peittää. Sen täytyi tunnustaa, että se ei kykene omia *perustustakejaan rikkomatta* kukistamaan työväen liikettä ja estämään vallankumouksen kehitystä. Sen täytyi tunnustaa heikkoutensa työtätekevien silmään edessä. Sen täytyi paljastaa mailmalle ja myöskin pankkiholveille, että valkoinen valta Suomessa seisoo savijaloilla, jotka ensimmäisestä vankasta iskusta katkeavat. Sitkeällä ja leppymättömällä taistelulla, rohkealla etenemisellä oli vallankumouksellinen työväki pakoittanut porvariston paljastamaan itsensä, paljastamaan «laillisuutensa», paljastamaan «demokratiansa», paljastamaan, että sillä ei enää muuta keinoa kukkaronsa ja valtansa puolesta ole kuin alaston väkivalta. Se merkitsi sitä, että porvaristo oli ajettu ulos «laillisuuden» ja «demokratian» suojuksista avoimelle kentälle, missä työtätekevät sen paremmin huomaavat viholliseksi ja voivat sen lyödä, koska se lyötävä on.

Viime heinä-elokuussa sitten lahtarien johdolla maalaisiittolais - «edistysmielinen» hallitus koko porvariston nimessä ja arkkipiispan siunauksella *ensiksi*: tosiasiallisesti *julisti* porvarien omat *perustuslait mitättömiksi, toiseksi*: hankittuaan valtiokaappauksen kaulta itselleen «vapaat kädet», *hyökkäsi* hävittämään vallankumouksellisen työväenpuolueen, vangitsemaan sen eturivit ja tukkimaan suut työväen parlamenttiedustajilta ja vangitsemaan ne, ryöstämään työväen kirjapainot, lakkautta-

maan luokkataistelulehdet j. n. e. Ottaakseen siis kumoukselliselta työväeltä hyökkäyksen mahdollisuuden, riisti lahtariporvaristo siltä puolustuskeinot.

Lahtarivalta aikoi nyt sulatella nielämänsä suurta palaa. Mutta se ei saanut ruokalepoa. Työväen joukkojen *jyhyä vihamielisyys* kasvoi; siinä olivat ja ovat mukana sosialidemokraattisetkin työläiset. Lahtarien «laillinen» eduskunta sai saman maineen kuin v. 1918 jälkeinen eduskuntakin: että siellä istuu vain pyöveleitä. Ulkomaan, varsinkin Skandinavian porvaritkin häpesivät suomalaisten luokkaveljiensä puolesta, jotka niin avonaisesti olivat paljastaneet, mitä porvari ja porvarillinen demokratia on. Porvaristo seisoi taas pisteessä, mistä *oli siirryttävä*, maksoi mitä maksoi. Sellainen on luokkataistelun perustuslaki, joka komentaa kaikkivaltiasta lahtariakin.

Lahtarivallan oli nyt pakko valita: perääntyäkö vai jatkaa etenemistä perustuslakien viimeistenkin riekaleitten ylitse. Johtava porvaristo ja sen lahtarikoplat ovat päättäneet *jatkaa hyökkäystä*. Eihän mikään vallassaoleva luokka ilman aineellista pakkoa asemastaan väisty. Mutta ennen uutta varsinaista etenemistä suoritettiin pikkuinen *manööveriliike*, jossa näkyvä johto annettiin valkoisen vallan presidentille hänen «edistysmielisen» taantumuksellisuutensa vuoksi. Se manööveri on uudet vaalit, joilla herkkäuskoisten ihmisten silmille heitetään tuhkaa ja kierretään sitten presidentti Stohlbergin kädellä «laillisuuden» ja «demokratian» säkki uhrien pään ympärille. Tietysti herrat, minkä värisiä ne sitten lienevätkin, toivovat, että tuo presidentti Stohlbergin laillisuus-säkki joutuisi mahdollisimman monen työläisenkin näön peittämään. Tulisi sen kautta sen niellyn palan sulattelemisrauhaa porvareille.

Mutta ei auttanut se valkoisen presidentinkään allekirjottama resepti. Luokkatietoiset työläiset rupesivat ankariin vaalitaistelupuuhiin: perustivat vaalikomiteoita, puuhaavat valitsijayhdistyksiä, lähettelevät agitaattoreja, lukevat ponsia ja haukkuvat lahtareita, — niinkuin pitääkin. Kommunismi — niin porvarit ja sos. dem. herrat sanovat — ajettiin

eduskunnasta ulos riemulla ja hurraa-huudoilla, ohraanan voimalla ja lahtarirähinällä. Mutta luokkatietoisten työläisten vaalitaisteluvälineet saattoivat lahtarivallan pelkäämään, että kommunismi voi tulla sinne herrainpäiville takaisin—akkunan kautta.

Epäilemättä sekä presidentti Stohlberg että johtava porvaristo oli alunpitäen varustautunut tähänkin. Sitä varten ne panivat Kallio ja Kumpp. vararikkoutuneen hallituspesän hoitajiksi sellaisia virkanyrkkäjä, virkamieshallituksen, josta ei kukaan *virallisesti ja julkisesti vastaa*, mutta joka varmasti tekee sen, mitä lahtarien päämaja käskää.

Kun porvaristo ei kerran voi perääntyä,—koska se olisi ollut lopun alku *nyt jo*—vaan sen täytyy edelleen hyökätä, niin herra Cajanderin hallitus *astui askeleen eteenpäin*—myöskin loppua kohden. Pakkomääräyksellä se on julistanut vaalioikeudettomiksi kaikki muut kuin porvariensa ja sos. dem. puolueen kannattajat. Pelotellakseen työväkeä on se samalla antanut lahtarien kuvernööriköirille, ohraanoille ja poliisinyrkkäille sekä kaikille muillekin näitä pienemmille lahtarivallan käskyläisille tehtäväksi päättää, kuka Suomessa 1924 on katsottava luotettaviksi ja kenellä sen mukaan valtiollinen vaalioikeus on tai ei ole. Suomen niinkutsutun demokraattisen tasavallan perustuslakien viimeiset riekaleet on siten poltettu lahtarikätyriksi ruvenneen valkoisen presidentin manööverin avulla.

Keväällä v. 1918 julisti veripekkain ritarikunnan jäsen tri Heikki Renvall, että Suomen työväenluokasta tehdään *paariasluokka*. Se julistus annettiin kuitenkin työväkeä kuulematta. Eikä se myöskään voimaan ja valtaan astunut. Herrain Stohlbergin ja Cajanderin yhdistyneen porvaririntaman nimissä suorittama viimeinen perustuslain kaappaus tähtää hra Renvallin vanhan ajatuksen nyt toteuttamiseen. Mutta taisteleva työväkeä ei nytkään alistu paariaksi. Ja yhtä varmaa kuin on juuri edellä sanottu, yhtä varmaa on myöskin se, että lahtarivaltaa välttämättömästä tuhostaan eivät pelasta mitkään pakkomääräykset ja väkivaltatoimenpiteet enään. Lahtarivallan oma poli-

tiikka on itse julistanut porvaristolle mene-tekellensä.

Mutta sen käytännöllinen toteuttaminen on jo taistelevan, vallankumouksellisen työväen politiikan keskeisin kysymys.

2. Mitä osaa sosialidemokratia suorittaa?

Sos. dem. johtajat ovat viime aikoina kerskanneet itsekylläisinä «politiikkansa saavutuksista», kuten esim. tri Ryömä vaalipuheessaan Hyvinkäällä. Tosiaankin! Merkitkäämme muistiin pari sellaista «saavutusta» myöskin aivan viime ajoilta.

Ensimmäiseksi: Cajänderin hallituksen edellä mainittu määräys kaikkien muitten kuin porvarien ja sos. dem. puolueitten kannattajien vaali-oikeudettomiksi julistamisesta on yksi sellainen sos. dem. politiikan saavutus. Ja se olikin melkoisen helppo saavutus. Sos. dem. johtajat ovat valppaita ja toimelijaita tällaisissa porvarien asioissa. Puolueen sihteeri hra Tainio kiiruhti jo pari päivää eduskunnan hajoituksen ja uusien vaalien julistamisen jälkeen saattamaan ystäviensä, lahtarivallanpitäjäin tietoon sos. dem. puoluejohdon toiveet edessä olevan vaalikamppailun varalta. Ja sos. dem. puoluesihteeri esitti puolueen pää-äänenkannattajassa, ilman mitään muistutusta lehden puolelta, että keskuslautakunnat *estäisivät* «kommunisteja» käyttämästä Työväen Puolue-tunnuslausetta. Hra Tainio antoi siis emälahtareille ensimmäisen julkisen osviitan luokkatietoisen työväen vaalitaisteluvapauden kuristamiseksi. Mutta hra Tainion esitys sisälsi toisenkin seikan, lupauksen, että sos. dem. johtajat hyväksyvät kuristukset. Tämä sos. dem. puoluesihteerin virallinen ohje ja lupaus oli hallituserroille sitäkin arvokkaampi, kun sen perusteluksi todettiin, että «presidentillä on yhtä kehitynyt oikeustajunta ja laillisuuden käsitys kuin sosialidemokraateilla». Hra Tainion esitys saavuttikin lämpimää vastakaikua pitkin lahtaririntamaa ja loppujen lopuksi se oikeistolahtarien vaatimusten mukaan täydennettynä ilmestyi sitten hallituksen tunnettuna määräyksenä, jolla luokka-

tietoisten ja vallankumouksellisten työläisten perustusailliset oikeudet vieläkin kerran julistetaan menetetyiksi. Sos. dem. puoluejohdon virallinen edustaja siis suoranaisesti edisti lautariporvarien viimeaikaista vallankaappauspolitiikkaa. Jo tammik. 16 p:nä, siis ihan eduskunnan hajotuksen aattona, julisti sos. dem. puolueen puheenjohtaja Tanner «suurella» puheessaan H:gin Työv-yhd., että tulevissa vaaleissa «ei voida antaa täyttä vaalivapautta kaikille». Vähempikin riittää emälahtareille! Tainion ja Tannerin puuha vallankumouksellisen työväen vaalitaisteluvapautta vastaan ei johdu päähänpistosta. Se on täysin harkittua. Mainitussa puheessaan Tanner porvarien tiedoksi lausui näet myös: «Se eduskunta, joka syntyi v. 1919 vaaleissa, oli inhimillisesti katsoen erittäin hyvä ja työkykyinen, — — — eduskunta, joka syntyi v. 1922 vaaleissa, muodostaa räikeän vastakohtan. Se on ollut täysin kelpaamaton ja kykenemätön eduskunta». Ja syyksi ilmoittaa Tanner S.T.P:n eduskuntaryhmän tulon eduskuntaan. Vallankumouksellisen työväen edustajat siis häiritsivät porvarien ja sos. dem. herrojen rauhaa ja repivät porvarillista yhteiskuntaa, kun Tanner tahtoi sitä rakentaa. Kummakos silloin, jos sos. dem. johtajat pitävät huolta siitä porvarien kanssa, ettei repijöitä enää tulisi.

Toiseksi: Edellisessä jo mainittiin hra Tainion toteaminen valkoisen presidentin ja sosialidemokraattisten johtajain «oikeustajunnan» ja «laillisuus-käsityksen» yhtäläisyydestä. Semmoisen vanhan lurjuksen kuin Tainion suussa ei tämä ole paljas sananparsa. Siinä on «syvä» sisältö. Ja paikkansa se pitääkin. Selvemmin sanottuna: hra Tainion toteaminen merkitsee, että sos. dem. johto hyväksyy valkoisen presidentin vaalimanööverillään lahtarien päämajan nimessä järjestämän uuden hyökkäyksen työväenluokkaa vastaan. Sos. dem. johtohan on julistanut sen teon «valtioviisaaksi». Ja tämä taas merkitsee sitä, että sos. dem. johto on porvarien kanssa täysin yksimielinen siitä, että vangittuja työväenpuolueen edustajia ei ollut vankilasta laskettava eduskuntaan takaisin. Tämän «oikeustajuntansa» ja «laillisuuden» käsityksensä

todistivat sos. dem. johtajat eduskunnassa loistavasti, kieltäytymällä itse kaikesta *todellisesta taistelusta* ja olemalla kehottamatta toisiakaan taisteluun vangittujen työläisedustajien puolesta. Ja sensijaan että sos. dem. eduskuntaryhmä olisi vaatinut porvareita perääntymään katalasta hyökkäyksestään S. T. P:ta vastaan ja käytännössä myöskin pannut koko puolueaparatuurinsa taistelukannalle vangittujen työläisedustajain puolesta, niinkuin osa sos. dem. työläisistäkin vaati, hrat sosialidemokratian johtajat auttoivat 1) porvareita saamaan budjetin kuntoon s. o. varasivat lahtareille rahoja työkansan selkänahasta sekä 2) auttoivat lahtareita valkoisen presidentin tunnetun manööveriliikkeen kautta jatkamaan hyökkäystään ja varasivat lahtarivallalle aikaa nielemänsä palan sulattelemiseen. Käy se tämäkin sos. dem. politiikan saavutuksesta!—Kun nyt jälkeinpäin lahtarit ovat koiruuksissaan sanoneet sos. dem. johtajain vaatineen uusia vaaleja «auttaakseen kommunisteja», niin koko sos. dem. puolueen johto on tästä muka «vaalivalheesta» niin pelästynyt, että hra Tanner on pantu koko sos. dem. lehdistössä julistamaan, että vaalien vaatiminen tapahtui «ei tukeakseen *kommunismia* tai julistautuakseen solidaariseksi sen kanssa».—Pitäisi nyt uskoa sos. dem. työväenkin, etteivät ne sos. dem. herrat rehellisiä luokkataisteilijoita auttaa tahdo!

Kolmanneksi: Tainion, Cajanderin, Stohlbergin määräyksessä käsketään estää S. T. P:n haara-järjestöjen vaalitoiminta. Sos. dem. puolueen äänenkannattaja on johdon nimessä selittänyt, että näin pitää ollakin, kun lahtarivalta niin tahtoo. Ja siitä hallitusnyrkkein kiertokirjeestä, missä kielletään S. T. P:läisten järjestöjen ja kommunisteiksi epäiltyjen vaalitaistelutoiminta ei tietysti ole moitteen sana! Päinvastoin sos. dem. lakimies Kotonen on saanut tehtäväkseen S. S-dem. lehdessä 14/2 laillistuttaa se Tainion Tannerin ja Cajanderin aloite näin:

«Sitä ei kylläkään käy väittäminen, että sanotun kiertokirjeen sanamuoto sellaisenaan missään kohdin antaisi tukea lail-

lisen vaalitoiminnan häiritsemiselle» — ja perusteluksi tälle roistomaiselle kunnalle esitetään, että sos. dem. puolue tahtoo olla mukana «Venäjältä käsin johdetun kommunismin hyökkäyksen» torjumisessa. Tällä vain vahvistetaan, mitä olemme väittäneet: että se vaalitaisteluvapauden riistämismääräys on sos. dem. ja porvarien yhteistyön tulos.

Neljänneksi: Äsken mainitussa puheessaan hra Tanner myöskin julisti, että jos hajoitettun S. T. P:n entisiä edustajia vallankumoukselliset työläiset asettaisivat uusissa vaaleissa ehdokkaiksi, «ei heitä tietysti voitaisi valituiksi hyväksyä». Kanta sama siis kuin virallisella lahtarijohdolla ja lisäksi julistettu jo ajoissa, ennen eduskunnan hajoitusta kaikkien väärinkäsitysten välttämiseksi!

Jo nämä esimerkit sos. dem. politiikan saavutuksista ihan viime ajoilta antavat selvän kuvan siitä, kuinka sos. dem. johtajat käytännössä *toisaalta aktiivisesti valmistelevat ja tukevat* lahtarivalan hyökkäystoimintaa työväen luokkaa vastaan ja *toisaalta* maskeeraavat kaikkien sotatieteen sääntöjen mukaan lahtaririntaman liikkeit «kansanvallan», «laillisuuden», «oikeuden», ja «järjen» kulisseilla. Viimeksi mainitulla tavalla he ensikädessä pettävät niitä rehellisiä työläistövereita, joita sos. dem. puolueessakin on ja joita on myös sen puolueen ulkopuolellakin sosialidemokratian kannattajina vielä.

Mutta ei tämä tällainen sos. dem. politiikka ole vain tämänpäivän ilmiö. Herrat sosialidemokratian johtajat ovat järjestelmällisesti ja tietoisesti siitä hetkestä alkaen kuin valkoinen sosialidemokratia heidän johdollaan astui politiikan näyttämölle, valmistaneet sitä, missä Suomessa nyt ollaan: *julkisen vallankumouksellisen työväenliikkeen pakkopaitaan panemista*. He ovat kyllä puhuneet, että antaa-han vallankumouksellisten työmiesten ja kommunistienkin julkisesti toimia — hra Tainion suosittamien viranomaisten ja rikoslakien uhan alla — niinkylläpä hän niiltä kynnet katkaistaan. Sos. dem. johtajat ovat tämän herroillensa luvanneet. Hakekaapa työläistöverit käsiinne «Suomen Sos. demokraatin» ja «Kansan Lehden» vanhoja numeroita,

niin sieltä sitä löytyy lupauksia porvareille, että *socialidemokraatit* kyllä *kommunisteista selvän* tekee. Viimeiseksi sen lupaa hra Tanner vielä helmik. 22 p. Mutta eivät tehneet selvää 5 vuodessa yhdessä porvarien kanssa, vaikka niillä oli kaikki «laillisuuden» ja «kansanvallan» vehkeet käytettävänä. Ja niinpä sos. dem. johtajatkin viime kesänä ja tammikuussa tulivat samaan pisteeseen kuin emälahtaritkin, jolloin oli edessä: joko—tahi, joko käydä työväen päälle tai perääntyä. Olemme edellisessä sos. dem. politiikan saavutuksien tutkimuksessa nähneet, että sos. dem. johtajat—«mitä suurimmassa määrässä taitavina ja liikkuvina», kuten Kominternin puheenjohtaja niitä kuvaa—osasivat nytkin valita paikkansa rintamalla. Sentähden heillä on nytkin vaalivapaus, jota meille kommunisteille ei lahtarivalta koskaan ole antanut, ja jota vaalivapautta ei enään tahdotaisi antaa rehellisille työkansan miehille ja naisillekaan, ellei heillä ole taskussaan vähintään hra Tainion liikkeen todistus. Mutta sitävastoin sitä oikeutta nauttivat sos. dem. herrat Tanner, Tainio, Ryömä, Kotonen, Peräläinen, J. F. Aalto ja Sventorzetski—yhdessä ohraanapäällikkö Riekin, «Suomen suojelusliiton» johtajain Laurilan ja Zidbäckin, kunnialahtari Mannerheimin, rikkurijohtaja Pihkalan, ministerien Akessonin ja Kallion, jesuiitta Ingmannin, valkoisen presidentin Stohbergin kanssa. Lahtarivalta näet tunnustaa kansalaisoikeudet vain lahtareille ja lahtarikomennon puolustajille. M. m. se on sitä «kansanvaltaa», jota sos. dem. johtajat edustavat.

Edellä mainittu sos. dem. johtajain porvarien laskuun suorittama *vallankumouksellisen työväenliikkeen murskaamiseen tähtäävä ennakkovalmistelu* on myöskin niitä asioita, joita ei sovi unohtaa, kun punnitaan sos. dem. politiikan saavutuksia. Sitäkin enemmän, kun tämän sos. dem. tykistövalmistelun—käyttäksemme sotakieltä—seuraukset nyt ovat nähtävissä: työväenpuolue lyöty hajalle.—Kiinnitämme siis tähänkin hiukan huomiota.

- *Lahtarivallan tekastuna pääsyytöksenä* vallankumouksellista työväenliikettä ja kommunisteja sekä kommunisteiksi luulemiaan vastaan on alusta

alkaen ollut se, että ne mukä harjoittavat «maanpetoksellisia hommia», valmistavat «yrityksiä laittomin keinoin muuttaa maan hallitusmuotoa». Tätä todistaakseen ohraanan paraat vainukoirat ovat hikihatussa työtä tehneet. Tulokset ovat olleet siinä suhteessa ylen laihat, kuten «suuri kommunistijuttu» on osoittanut. Ja eihän tuo ihme olekaan. Sillä eihän todellisia maanpettureita ja hallitusmuodon laittomin keinoin muuttajia ole haettukaan, puhumattakaan siitä, että niitä olisi tuomittu. Porvarithan ne ovat, kuten olemme nähneet, viime vuosina johdonmukaisesti, tukussa ja vähittäin maanpetosta harjoittaneet ja kansan enemmistön etuja kavaltaneet maailman suurrosvojen hyväksi. Porvarithan ne ovat maan hallitusmuodot ja perustuslait laittomin keinoin viralta panneet ja polttaneet, kuten niinikään olemme nähneet. Ja samalla olemme myös nähneet senkin, että sos. dem. johtajat heitä tässä ovat voimainsa mukaan avustaneet. Siitä huolimatta nämä johtajat ovat kulkeneet porvariston ensirivissä noita syytöksiä vallankumouksellisiin työläisiin syytämässä. Kaikesta huolimatta sos. dem. puolueen sihteeri vielä nytkin julistaa samaa kohdistuen syytöksensä julkista vallankumouksellista liikettä vastaan. Hän puhuu surkean kuuluisassa haastattelussaan julkisten vastustajainsa «maanpetoksellisista hommista tai yrityksistä laittomin keinoin muuttaa hallitusmuotoa» ikäänkuin tosiasiasta ja lisää sitten sos. dem. puolueen johdon koko auktoriteetin painolla: «Ja siinä tapauksessa luonnollisesti viranomaiset samoin kuin rikoslakikin tekevät tehtävänsä». «Eikä sosialidemokraateillakaan ole sitä vastaan mitään sanomista». Hra Kotonen helmikuun 14 päivänä puhui samalla tapaa «Suomen Sos. demokraatissa», kuten jo esitimme.

Mikä tällamöisen esiintymisen tarkoituksena on? Tehdä *ilmiantoja* vallankumouksellisesta työväenliikkeestä ja yksityisistä sen jäsenistä lahtarivallalle ja *usuttaa* se kumouksellisten kimppuun. Ilmiantaminen ohraanalle onkin kuulunut sos. dem. johtajapiirein iskutehtäviin. He alkoivat jo varhain. Tri Ryömä kirjoitti jo v. 1918 kuuluisat valheelliset ilmiantonsa E. Valppaasta, joka Suomen työväen

vallankumoukseen ja sen tapahtumiin v. 1918 oli täysin viaton, joka sitä ei kannattanut eikä jälkeensä päinkään hyväksynyt, koska hän oli ja taitaa vieläkin olla sisimmiltään oikea menshevikki. Mutta tri Ryömän ilmianto painoi enemmän kuin «oikeus» ja «laillisuus». Ja sitten sitä puuhaa on jatkunut. «Moskovan ruplat» ja «Moskovan määräykset» ovat myölänsä olleet sos-dem. johtajain huulilla S. T. P:n ja Ammattijärjestön johdon «suhteista Moskovan kanssa» on herkeämättä sos. dem. johtajain äänenkannattajissa kirjoitettu. Tämä ilmiantoileminen on kehittynyt oikeaksi ammattitaituruudeksi eräille sos. dem. silmäntekeville Sasu Punasen tyyppiä. (Tämmöisille ammattimiehille porvarit antavatkin parempia palkkioita kuin tavalliselle hanttiohraanalle). Erityistä huomiota herätti v. 1922 S. K. P:n H:gin Byron laatima työ-ohjekirje (n. s. Eeva Korhosen salainen kiertokirje), minkä sos. dem. johtajat käsiinsä saatuaan toimittivat ohraan ja koko kapitalistirintaman tietoon. Viime tammikuussa tiedotti «vasemmistolainen» «Kansan Työ» ohraanalle S. K. P:n salaisen sotilasjulkaisun, «Punasotilaan», ilmestymisestä kavalasti, vastoin parempaa tietoaan, sanoen sen olevan ohraan tuotetta. Tällä tavalla, tällä viimeksi mainitulla väitteellään se luuli maskeeraavansa ilmiäntönsä työläisten silmissä. Tämä sos. dem. johdon ilmiäntöharrastus on johtanut niin suuriin sos. dem. politiikan saavutuksiin, että Tampereen ohraana — aina silloin kuin sen oma rekisteriluettelo ei ole antanut riittäviä tietoja — kääntyy sos. dem. «Kansan Lehden» toimittajien puoleen tiedustellakseen kyttäreitensä vainoomien henkilöitten valtiollista luotettavuutta. Ilmankos se sos. dem. puoluesihteri sanoikin, että presidentillä (s. p.: kaikkien ohraanoitten ylimmällä päämiehellä) on yhtä kehittynyt «oikeustajunta» ja «laillisuuden käsitys» kuin sos. dem. johtajillakin». Liikuttavaa veljeyttä!

Näillä sos. dem. ilmiannoilla on toinenkin tarkoitus kuin hankkia *väärennettyä aineistoa* ohraanalle sen vastaisia sotaretkiä varten. Niiden ensimmäinen ja käytännöllinen tarkoitus on osoittaa lahtarivallan vainukoirat ja virkanyrkit niille pai-

koille, missä vaara näyttää tavalla tai toisella uhkaavan kapitalistista komentoa. Siis: työväen jokapäiväisen luokkataistelun jarruttaminen on sos. dem. herroille sydämen asia.

Tämä viimeksi mainittu sos. dem. johtajain pyrintö ja toiminta on ilmennyt kaikkein selvimmin — paitsi S. T. P:ta vastaan toimitetussa ajometsästyksessä—S. Ammattijärjestöä ja työväen ammatillista liikettä vastaan suoritetuissa hyökkäilyissä. Ilmiantojen tykistövalmistelulla saivat Tainio ja kumpp. työnnetyksi S. T. P:n pois taistelukentältä. Suomen Ammattijärjestöä ja ammatillisesti järjestyneitten työläisten taisteluliikettä eivät ne vielä ole onnistuneet sisältä rikkiräjäyttämään eikä lahtareilla hävityttämään. Huomatkaa työläiset, että Ammattijärjestöä sos. dem. herrat ovat koettaneet sisältä rikkiräjäyttää ja ulkoapäin painaa, mutta porvarillista valtiota ne eivät tahdo räjäyttää eikä painaa, vaan rakentaa ja vahvistaa. Ammattijärjestön räjäyttämisen selittävät sos. dem. johtajat marxilaisuudeksi: vallankumoukselliseksi toiminnaksi, mutta porvarivallion räjäyttämistoiminnan laantumuksen ajamiseksi. Vaikka heillä onkin näin terävät teoriat, eivät ne ole onnistuneet kummassakaan. Mutta se ei johdu siitä, etteivätkö he siinäkin parastansa olisi yrittäneet. Sos. dem. johtajain ja kapitalistien ristitulen alla on Ammattijärjestö saanut taistella. Vain ammatillisesti järjestyneitten joukkojen tarmokas puolustus, luja yhteenkuuluvaisuuden tunto pääoman hyökkäysten edessä, ehjä yksimielisyys, mikä erittäin huomattavana esiintyi järjestön viimeisessä vuosikongressissa, on pelastanut tämän Suomen palkkatyöväen joukkojärjestön joutumasta sos. dem. johtajain ja porvariensa saaliiksi.

Mutta sos. dem. johtajat, jotka uneksivat ministerin tuoleja—ellei muussa niin ainakin «parlamenttaarisessa työväen hallituksessa», huomatkaa: ei vallankumouksellisessa työväen ja talonpoikain hallituksessa — pelailevat myöskin ulkopoliittikan alalla. Ja sanottava on, että kyllä on koira kumppaninsa siinäkin löytänyt. Tri Ryömä julistaa puolueensa nimessä pitämässään ohjelmapuheessa, että sosialidemokraatit ovat «valmiit puolustamaan

isänmaata, kun vihollinen sen kimppuun hyökkää». Sehän se on kaikkien maitten kaikkein aktivistisimpien porvarien *hyökkävään ulkopoliitikan*, rosvo politiikan, tavallinen perustelu ja samalla myös kaikkein suurimpien porvarillisten «rauhanystävain» perustelu. Sen «isänmaan puolustuksen» nimessä voi tehdä mitä rikoksia tahansa, harjoittaa minkälaista maan ja kansan petosta hyvänsä *porvariston hyväksi*, kuten imperialistisen sodan kokemus osoittaa.

Käytännöllisenä tuloksena tri Ryömän selityksestä on siis, että tri Ryömä ja kump. lupaavat porvarien kanssa ja porvariston hyväksi pakottaa työläis- ja talonpoikaisnuorison teurastamaan toisen maan luokkatovereitaan milloin porvaristo sitä tahtoo. Se on täsmälleen sitä samaa, mitä mädännyt II:n Internationale ja sen etunenässä Nosken, Scheidemannin, Ebertin ja MacDonald'in sosialidemokratia imperialistisen sodan aikana teki, kun se kussakin maassa porvariston kanssa «puolusti isänmaata». Osotuksena siitä, kuinka herkästi sos. dem. johtajat näkevät «vihollisen hyökkävän», on v. 1922 tapahtumat. Suomen aktivistit järjestivät liittolaismaiden ja Suomen johtavien porvarien sekä hallitusherrain avulla rosvoretken Neuvosto-Karjalaan siinä toivossa, että hyvässä lykyssä saisivat kolautettua Neuvosto-Venäjää ja saisivat tukkipuita ja tuoretta orjatyövoimaa Suomen kapitalisteille. Vallankumouksellinen työväki S. T. P:n johdolla kutsui sos. dem. puoluetta taisteluun yhteisrintamassa sota-seikkailijoita vastaan. Mutta sos. dem. johtajat *kieltäytyivät siitä*. Sitä vastoin kohotti tuomari Kotonen sos. dem. puolueen pää-äänenkannattajassa «isänmaan puolustuksen» nimessä — vaikkei kukaan muu hyökännyt kuin Suomen valkoinen valta — sotalipun, jossa oli kirjoitettu: «*rajalle!*»

Tämä on käytännössä sitä samaa ulkopoliittikkaa kuin olemme havainneet lahtarivallankin harjoittavan. Siihen kuuluu sitten välttämättömänä — erikoistehtävänä sos. dem. johtajille — maitten maitten, mutta erityisesti Venäjän ja Saksan *työväen vallankumouksellisen liikkeen mustaaminen*, parjaaminen, siitä valehtelevinen, sen kulun,

tapausten ja saavutusten sekä pyrkimysten häikäilemätön väärentäminen. Varsin suuren arvon antavat porvarit sille sos. dem. johtajain ulkopolitiikan ajamiselle, minkä kautta koetetaan vallankumouksellisen työkansan valtiosta tehdä samalainen rosvo kuin porvarilliset valtiot ovat. Näissä viimeksimainituissa tehtävissä on erikoisesti kunnostautunut, mitä Venäjän köyhälistön valtavan taistelun häpäisemiseen tulee, «S. Sosialidemokraatin» toimittaja maisteri Peräläinen, joka siihen asti, kunnes hän heittäytyi tsaarikenraali Judenitsin lahtarijoukkojen syliin, pyrki — lahtarien toimenannosta — veljeilemään kommunistien kanssa ja ostamaan luottamusta samalla tavalla kuin hän nyt sitä lahtareilta ostaa.

Samalla kun sos. dem. johtajat näin Suomen ja koko kansainvälisen porvariston hyväksi häpäisevät sanoin työväen vallankumousta ja teoin sitä vastustavat, ne ylistävät taantumusta ja taantumuksen palvelijoita. Missä hyvänsä maailmassa sosialidemokratian johto suurimman konnuuden tekee, missä hyvänsä se luineen, nahkoineen porvaristoa röyhkeimmin palvelee — kas siellä Suomen sos. dem. johtajat näkevät «oikeaa työväenliikettä». Saksan «suojelustilan» toimeenpanija sos. dem. Solmann, perustuslakien «erikoistilaksi» muuttaja sos. dem. Radbruch; hallitusvallan kenraali Seecktin diktatuuriksi muuttaja sos. dem. Ebert, Mussolinin kätyrit sos. dem. Turati ja Modigliani, puhumattakaan Englannin porvariston tämänpäiväisestä ensimmäisestä luottamusmiehestä sos. dem. MacDonaldista — kaikki nämä kansainvälisen pääoman sosialidemokraattiset kätyrit saavat innostuneen vastaanoton sos. dem. puolueen johtavissa piireissä jokaisen kommunisteja ja niiden johtamaa taistelevaa työväenluokkaa vastaan tekemänsä konnan työn jälkeen. Ja vallankumouksellisen luokkataistelun julkeimmat petturit, sellaiset kuin Turkia ja Tokoi ovat saaneet nimensä piirretyiksi Suomen sos. dem. johtajain sankaritauluun.

Mitä pitemmälle jatketaan tällaista asiallista tarkastusta, sitä selvemmäksi yksityiskohdissaan käy sosialidemokratian johtajain suorittama osa luok-

kataistelujen nykyisessä vaiheessa. Mutta itse pääasia ei muutu. Kokemuksen kautta on jo päivän selvää, että sosialidemokraattiset johtajat eivät muodosta työväenliikkeen oikeata sivustaa, vaan ne ovat porvariain rintaman «vasen» siipi *). Monet työläiset vieläkin yksinkertaisessa rehellisyydessään epäilevät tätä tosiasiaa. Epäilevät sentakia, kun sos. dem. johtajat monasti, varsinkin tällaisina joukkojen kannatuksen kalastusaikoina kulkevat suu täynnä suuria sanoja, kuten «irti porvareista» ja lavertelevat «hyvistä aikeistaan» ja «tarkoituksistaan» j. n. e. Mutta ei tässä mitään kummaa ole. Tällaisen johdosta on huomautettava seuraavaa. *Ensiksikin*: «Hyvä aije», «hyvä tarkoitus», joka vie huonoon tulokseen, on arvoton. Kun sos. dem. johtajat «hyvässä tarkoituksessa» usuttavat väärillä ilmiannoillaan ohraanan vallankumouksellisen työväestön kimppuun, tai kun ne «hyvässä tarkoituksessa» hajottavat ammatillista liikettä, niin merkitsee se *tuloksiensa puolesta vahinkoa* työväelle. Sen vuoksi politiikassa ei arvostellakaan aikeitten eikä tarkoitusten mukaan, vaan *tekojen ja tekojen seurasten mukaan*. Kaikista «hyvistä aikeistaan» huolimatta sos. dem. johtajat ovat poliittikallaan auttaneet *tosiasiassa* porvaristoa. *Toiseksi*: Onhan niitä eri värivivahduksia varsinaisissa porvareissakin. Siellä on kokoomuslaisia, maalaisliittolaisia rusthollareita, «edistysmielisiä» taantumuksellisia. Ne riitelevätkin keskenään ja kun oikein tuimiksi käyvät, niin häpäisevät toisiaan kommunisti-nimityksellä. Mutta yhdessä asiassa ne ovat kaikki yhtä mieltä, nimittäin työn ja pää-

*.) Tämä porvariain ja sos. dem. johtajain läheinen rintamaveljeys on varsin huomattavasti käynyt ilmi kokoomusporvariain äskert pidetyssä puoluekokouksessa. Siellä lahtari-professori Ingman pitkässä puheessaan, mikä kokonaan oli suunnattu kommunisteja ja vallankumouksellista työväkeä vastaan, otti suojellakseen myös sos. dem. johtajia kommunisteilta. Professori Ingman siis laskee puheessaan — ja hän kyllä tuntee asiat — sos. dem. johtajat kuuluviksi porvariston rintamaan; sillä eihän lahtari muita puolusta kuin lahtareita. Ainoa muistutus sos. dem. johtajia vastaan tällä lahtari-professorilla on se, että noskelaispomoissa «on kuin onkin erinomaisen heikko turva» porvaristolle, kuten hän sanoo. Kysymme sos. dem. työläisiltä, tekeekö heidän mielensä olla ylipäänsä minään *turvana* lahtareille?

oman välisessä taistelussa. Siinä ne kaikki aina sos. dem. johtajia myöten ovat pääoman puolella taistelevaa työväkeä vastaan. Ja mitä teräväm-
mäksi ja ratkaisevammaksi taistelu kulloinkin kehittyy, sitä lujemmin koko tuo porvarillinen rintama kytkeytyy yhteen. Viime vuosien luokkataistelu on päivän selvästi osoittanut, että silloin kun taistelu työn ja pääoman välillä käy elämästä ja kuolemasta, silloin menshevikit, sos. dem. johtajat ovat pääoman puolella — aina taistelevan työväen teurastukseen asti, niinkuin Venäjän ja Saksan sosialidemokratian, menshevismien historia osoittaa. Ja sitä samaa lupaa sos. dem. sihteeri Tainio viranomaisineen» ja «rikoslakeineen».

Selventääksemme kuvaa otamme esimerkiksi varsinaisen sodan. Siellä on monta juoksuhaudalinjaa perätysten. Ja kullakin linjalla on oma tehtävänsä, joka palvelee yhteistä, koko taistelevan armeijan tehtävää. Luokkataistelukin on sotaa. Porvaristo on järjestänyt rintamansa tarkoituksiensa mukaan. Ensimmäisissä, taistelevaa työväkeä lähinnä vastassa olevissa juoksuhaudoissa ovat sosialidemokratian johtajat.

Sos. dem. «vasemmistolaiset» johtajat pyrkivät *veljeilemään tulilinjan yli taistelevien työläisten kanssa*. Hrojen J. F. Aallon ja Sventorzetskin tehtäviin on kuulunut tämä. Nämä ovat jonkun aikaa näytelleet «vallankumouksellista», «työväen yhteisrintaman» profettaa, «taantumuksen vastustajaa», sos. dem. oikeistojohdon «arvostelijaa». Ja sillä veljeilyllä pettivätkin. Mutta kun tuli eteen *jokotahi*, se tahtoo sanoa: kun oli valittava, lähteäkö taistelevan työväen kanssa lahtarivaltaa ja sos. dem. puolueen Tainioita, Tannereita ja Ryömiä vastaan, murtaa sos. dem. järjestömuurit, astua itsenäisen leppymättömän luokkataistelun tielle, vai jäädäkö sos. dem. herrain etuoikeutettuun sakkiiin, niin Aalto ja Kump. ryömivät lahtarivallan varmassa erikoisessa suojeluksessa olevan sos. dem. johtavan koplan jalkain juureen ja heittivät hyvästi niille vallankumouksellisille työläisille, joille he olivat kuiskailleet petollisia lirputuksia yhteisrintamasta; ja palkkioksi tästä petoksestaan ne julkeavat vielä pyytää luokkatouhoisia työläisiä

«välttämään tarpeetonta toisiamme vastaan hyökkäystä» (Kansan Työ 19/II). Se tahtoo sanoa: hrat Aallot pyytävät, että vallankumoukselliset työläiset luopuisivat pitämästä tulta yllä lähimpiä vihollisiaan vastaan, kun sitävastoin lahtarien rintamalla joka-ikisestä juoksuhaudasta sataa kuulaa jos minkä kaliberista taistelevan työväen rintamaa vastaan.

Petturit eivät häpeä mitään eivätkä kavahda mitään päästäkseen tarkoituksiinsa. Mutta ne ovat paljastaneet jo itsensä niin perinpohjaisesti, että eivät enää tietoisia työläisiä petä. Suuri joukko heidän petoksestaan aikaisemmin tiedottomina olleista työläisistä varmaan on pian saava silmänsä auki. Silloin on Suomen köyhälistön valtavalle enemmistölle selvenevä täydellisesti, että noskejohtajat ja porvarit ovat pohjaltaan samaa puoluetta, että on *vain vissi poliittinen työnjako olemassa* — kuten rintamalla ainakin — ohraanan, «U. Suomen», Stohbergin, maalaisliiton, Tanner-Tainio-Ryömän ja Aalto-Svenforzetskin kesken.

Sosialidemokratian johtajain suorittama osa on siis nyt selvä. Se on porvariston rintaman ja taistelun tukemista. Mikäli ne työläiset, jotka kuuluvat sos. dem. puolueeseen, kannattavat näitä sos. dem. johtajia, sikäli he tahtomattaankin joutuvat myös tukemaan luokkavihollisensa, valkoisen lahtarivallan politiikkaa. Kavahtakoot he vihdoin sitä. Yhtykööt vallankumouksellisen köyhälistön taistelurintamaan tappelemaan sos. dem. johtajia vastaan kuin lahtareita vastaan konsanaan. Sillä tavalla on noita työväen peffureita vastustettava ja enimmäin niitä heistä, jotka enimmäin näyttelevät työväen ystävän ja liittolaisen osaa.

4. Vallankumouksellinen työväki itsenäiseen vaalitaisteluun.

Suomen työväenluokkaa vastaan vuosikausia kestänyt valkoisen rintaman laillinen ja laitton hyökkäyssota, joka nyt on paisunut niin hurjaksi — kohdistuen kyllä vieläkin pääiskunsa vallanku-

mouksellista työväkeä vastaan — on työläisten piireissä työntänyt esiin kysymyksen työväen yhteisestä taistelurintamasta ja erikoisesti nyt yhteisestä vaalitaistelurintamasta.

Miten suhtautuu sos. dem. johto kysymykseen?

Sanomme heti, että tässä on työläisille erinomaisten havainnollinen näytelmä porvariston «vasemman» siiven taitavasta taktiikasta. Sos. dem. johto jakoi itsensä aluksi kahteen leiriin. Tainio-Tanner-Ryömä-sivusta, josta hyvin suuri osa työväenluokkaa, siihen luettuna myöskin monet sos. dem. puolueen työläisainekset, tietää, että ne ovat varmoja porvariston kannattajia, «edistysmielisiä» taantumuksellisia, julistavat avonaisesti, että he eivät tahdo panna lahtarivalloista paitaansa (kts. Ryömän puhetta Hyvinkäällä) siihen pyykkiin, missä on kommunistien ja vallankumouksellisten työläisten punaisen sydänveren värjäämät taistelevan köyhälistön vaatteet. Selvemmin sanottuna tämä sos. dem. johtajan Ryömän julistus merkitsi sitä, että sos. dem. johto ei missään tapauksessa tahdo lähteä taistelun tielle työväen kanssa. Hra Ryömä tekeekin «S. Sos. dem.:ssa» samassa puheessa 9/2 maailman tietäväksi seuraavaa:

«Missä on kansanvaltainen hallitusjärjestelmä voimassa, kuten esim. meidän maassamme, siellä ei työväenluokan enää tarvitse valmistautua aseelliseen vallankumoukseen».

Hra Ryömä aikoo siis nähtävästi marssia sosialismiin Mannerheimin suojelukuntien, Pihkalan rikkuriarmeijan, Laurilan suojelusliiton, Riekin ohraanojen sekä jesuiitta Ingmannin, presidentti Stohlbergin, rusthollari Kallion luokkaveljien arvoisassa seurassa jääkärimarssin sävelten tahdissa. Eihän sellainen sos. dem. johtaja, jolla on näin mahtavat voimat takanaan, tarvitse työväen kanssa yhteisrintamaa! Eikä tarvitse työväkikään yhteiseen rintamaansa moisia porvariston palkkalaisia.

Entäs sosialidemokratian «vasemmistolaiset» johtajat? Niille annettiin toisenlainen tehtävä, varsinaisen petkusliikkeen suorittaminen. Niitä ei näet vielä tunnettu riittävässä määrässä siksi, mitä ne ovat: viimeinen petettyjen työläisten harhaluulo,

viimeinen Tainion, Tannerin, Ryömän, Evert Huttusen vastavallankumouksellisen politiikan viikkunalehti. Sos. dem. johdon keskuudessa toivottiin, että hrojen Aallon ja Sventorzetskin petollisilla työväen yhteisrintamaliirpuluksilla s. o. silmänkääntötempuilla 1) pidätettäisiin rehelliset sos. dem. työläiset sos. dem. johdon s. o. porvariston talutusnuorassa ja 2) kalastettaisiin joukko rehellistä työväkeä ulkopuoleltakin sosialidemokratiaan vanaveteen. Että tällainen todella on kuulunut suunnitelmaan, käy ilmi siitä, että hrat Tainio, Tanner ja kumpp. antoivat Aalto—Sventorzetskin koplan useita viikkoja veivata yhteisrintaman posetuvia, vaikka he itse olivat julistaneet, että sos. dem. valkoisia silkkipaitoja ei panna punaiseen pyykkiin. Sitten alkoi «Kansan Työssä» yhteisrintamaromaanin julkaiseminen.

Luokkataistelukannalla olevalla työväen sivustallakin on *erehdytty* uskomaan tähän porvariston «vasemman» sivustan veljeilyyn ja sen kautta hiukan tukemaan tätä sos. dem. «vasemmisto»-johtajain petospeliä, puhumalla työväen yhteisestä vaalitaistelurintamasta sillä tavalla, että työväki saattoi ymmärtää kysymyksessä olevan 1) sos. dem. johtajainkin saamisen työväen luokkataisteluun osalliseksi, 2) luopumisen sos. dem. johtajain ja sos. dem. puolueen petturipolitiikan arvostelusta ja 3) vallankumouksellisen työväen *ehdottomasti itsenäisen* vaalitaistelutoiminnan sikseen jättämisen. Tietysti tällaiseen kallistumiseen vikapääät toverit eivät ole tarkoittaneet tuota. Mutta se on tehty ja se oli virhe, jommoisia yhteisrintaman taktiikassa on sattunut ennenkin sekä Suomessa että muualla, kuten Komintern toteaa. Tämä virhe johtuu—kuten sanottu—pääasiassa siitä, ettei vielä kaikissa luokkatietoisien työväenkään piireissä ole selvinnyt täysin selväksi se tosiasia, että sosialidemokratian johto—niin hyvin oikeisto kuin «vasemmisto»—ei ole työväen rintaman oikea sivusta, vaan porvariston «vasen» siipi.

Ja että tämä pitää paikkansa Suomen sosialidemokratian «vasemmistolaisiinkin» nähden, Anupujasta J. F. Aaltoon asti, kävi selville, kun sos. dem. valtaa pitävä johtokopla painolla antoi ilmi kantansa.

«Yhteisrintaman» apostolit «Kansan Työssä» selittävätkin nyt, että *«pitää seurata korkeimman puolue-elimen päätöksiä ja pitää niitä arvossa»*, ja lisäävät varmemmaksi vakuudeksi «katsovansa velvollisuudekseen *alistua* puolueen enemmistön (!?) tahtoon». Selvällä suomenkielellä tämä merkitsee sitä, että sos. dem. «vasemmisto» johtajat valitsivat mieluummin «kunniakkaan» osan marssia herrojen Ryömän, Mannerheimin, Riekin, Ingmanin, Kallion kanssa vallankumouksellista työväkeä vastaan kuin tämän työväen kanssa sos. dem. valkoisia johtajia ja koko lahtaririntamaa vastaan.

Tämän jälkeen toivottavasti yhä suuremmille työväenjoukoille on selvinnyt, että elävässä käytännössä, todellisuudessa on yhtä mahdotonta saada aikaan *yhteistä taistelurintamaa* Tainion, Ryömän, Tannerin, Ampujan, J. F. Ahon, Svenforzetskin kanssa lahtareita vastaan kuin olisi saada sellaista rintamaa Mannerheimin kanssa lahtareita vastaan.

Se havainto - opetus, minkä sos. dem. johtajat ja erikoisesti sen «vasemmistijohtajat» ovat rehellisille luokkataistelukannalla oleville työläisille näin antaneet, selvittää paljon paremmin kuin pitkät tieteisopilliset esitelmät sen seikan, että *työväenluokan on vaalitaistelunsakin, samaten kuin kaikki luokkataistelunsa käytävä täysin itsenäisesti, pyrkimättä litttoon luokkavastustajiensa kanssa tai edes väliaikaiseen rauhaan ja sovintoon*. Taistelevalla työväellä ei ole mitään yhteistä valkoisen diktatuurin palkkalaisten kanssa. Sos. dem. johtajat ovat valkoisen diktatuurin rintaman työväkeä kaikkein lähinnä olevan, siis työväelle vaarallisimman juoksuhaudan miehistöä. Ne eivät kuulu eivätkä koskaan tule kuulumaan työväenjoukkojen *taistelurintamaan*. Vain niiden ylitse kulkee tie pääoman päälinnakkeisiin. Ja senvuoksi sos. dem. peiturijohtajien linnakkeiden valloittaminen ja hävittäminen on työväen luokkataistelun ensimmäinen päämäärä voittaakseen päävihollisensa. Tämän tosiasian salaaminen ja peittäminen on rikos työväenluokkaa kohtaan.

4. Vaalien boikottamisesta.

Edellisessä luvussa olemme jo harkitessamme periaatteellisesti sitä, onko vallankumouksellisen työväen vaalitaistelua käytävä itsenäisesti vaiko pyrkimällä liittoon sos. dem. johtajain kanssa, pitäneet samalla ratkaistuna myöskin itse vaalitaisteluun osanoton käytännöllisesti. Vastaus oli: vallankumouksellisen työväen on nyt käytävä vaalitaisteluun, osaaottamalla vaaleihin ja käytävä siihen itsenäisesti. On heti kuitenkin huomautettava, ettei vaalitaistelu vaaleihin osanoton muodossa vallankumoukselliselle työväestölle ole eikä saa olla mikään muu kuin tilanteen määräämä tarkoituksenmukainen taistelutapa, jota olosuhteiden muuttuessa voidaan muuttaa. Tai Marxin sanoilla: «Ottaa asiat niin kuin ne ovat, se merkitsee: saattaa vallankumouksen etu muuttuneita olosuhteita vastaavalla tavalla voimaan».—Nyt on meidän tartuttava vaalien boikottamiskysymykseen hiukkasen yksityiskohtaisemmin.

Työväen joukoissa näkyy olevan ainakin jonkun verran vaalien boikottamishalua. «Tiedonantaja» kuvaa mielipiteitä tässä suhteessa 21/1 m. m. näin: «Tuskin koskaan ennen on työväen keskuudessa ilmennyt niin suurta vastustusta vaaleihin osanottoon kuin nykyisin. Porvariston toimenpiteet viime eduskunnassa ollutta työväen edustusta vastaan ovat olleet omiaan lisäämään sitä käsitystä, että koko vaalipuuha on joutavaa, ajan, voimain ja varojen tuhlausta. Mitä hyötyä on siitä, että työväki valitsee eduskuntaan vaikka kuinkakin suuren määrän omia edustajiansa, kun porvaristo voi kuitenkin koska tahansa sulkea työväen edustajat telkien taakse. Eikö ole parempi alunpitäen olla kokonaan pois tällaisesta pelistä». — Lehti puolestaan edustaa kuitenkin sitä kantaa, että vaalitaisteluun ja vaaleihin on osaa otettava.

Eräitten työlaispiirien ajatuskannalle vaalien boikottamisesta on, sikäli kuin se ajatuskanta ilmenee «Tiedonantajan» selostuksesta ja lisäksi muista lähteistä, pääasiassa kolme perustetta: 1) koko vaalipuuha on joutavaa ajan, voimain ja

varojen tuhlausta *ylipäänsä kaikissa olosuhteissa*; 2) vaalipuuha on joutavaa ajan, voimain ja varojen tuhlausta senvuoksi, että *edustajat voivat joutua lahtarien vankilaan*; 3) koko vaalipuuha on joutavaa ajan, voimain ja varojen tuhlausta senvuoksi, kun ei saada «nykyisissä oloissa» eduskuntatoiminnasta mitään «tuloksia».

Näitä vaalien boikottamisen perusteita on kutakin tarkastettava erikseen.

Mutta sitä ennen on myös katsottava, mitä *luokkavihollisemme haluavat ja toivovat*. Tietenkään ei ole annettava vihollisen määrätä taistelevan työväen kantaa, eikä siis senvuoksi sen aikeita tarkastettava, vaan päinvastoin pyrittävä siihen, että taisteleva työväki voisi määrätä ja sanella tahtonsa luokkaviholliselle. Mutta voidakseen tämän tehdä, taistelevan työväen armeijan täytyy aina olla mitä suurimmassa määrässä tietoinen m. m. vihollisen aikeista, suunnitelmista ja voimista. Vain sillä tavalla hankitaan eräät tärkeät tarvittavat edellytykset kullakin hetkellä vihollisen voittamiseksi.

Lahtaririntaman päämajan aikeista voidaan merkitä: Kaikki tosiasiat, joihin useihin jo on viitattu, kaikki työväenjoukkojen nyt saamat kokemukset osoittavat selvääkin selvemmin, että lahtarivalta ei ainoastaan toivo, vaan tahtoo sekä häikäilemättömästi toimii niin, että vallankumouksellinen työväki ei voisi itsenäisesti vaalitaisteluun osaaottaa. Lisäksi lahtarivalta ponnistaa kaikki voimansa, että taistelevan työväen vaalisota tuottaisi työväenluokalle ja varsinkin kumoukselliselle työkansalle sekä sen taistelulle mahdollisimman vähän todellisia tuloksia. Kun näin on, niin on myöskin selvää, että lahtareilla ei mitään sitä vastaan olisi, jos työläiset jättäisivät sikseen koko vaalitaistelun ja vaalitoiminnan porvari- ja sos. dem. herrain hoteisiin.—Vihollisen aikeista olemme siis selvillä nyt.

c. Nyt käymme tarkastelemaan esiteltyjä vaalien boikottauksen perusteita.

Ensimmäinen peruste: Vaaleihin ja vaalitaisteluun ei *ylipäänsä ollenkaan maksa vaivaa haaskata ruutia*.—Tämä kanta merkitsee itse käytännössä

sitä, että vallankumouksellinen työväki kieltäytyisi käyttämästä vaaleja ja joukkojen vaalikiikkaa vallankumouksellisten tarkoitusperiensä hyväksi. Tämänlainen katsantokanta johtuu pääasiassa siitä, että on nähty työväen vaalitaistelustakin tehdyn ainoastaan suuri humpuukipeli, jopa työväelle suorastaan vahingollinen reformipeli. Edelleen on nähty, että parlamenttia on työväen nimessä käytetty luokkavihollisen kanssa veljelyyn, ja siten rämetytetty koko työväenliikettä parlamenttarismin haisevaan suohon. Suorin ja nopein johtopäätös tästä on sitten ollut: «Pois kaikki sellaiset hommat, jotka työväenliikettä noin rämettävät ja herroja auttavat». Sosialidemokratian parlamenttaarinen toiminta on tähän johtanut. Työläistovereitten *arvostelu*, joka lähtee edellämaituista syistä, on oikea. Mutta sen johtopäätös on niin ehdottoman yksipuolinen, että se johtopäätös muuttuu vääräksi. Toverit ovat jättäneet huomioonottamatta *jotakin*. Nähkääs, vaalitaistelua voi työväki käydä *vallankumouksellisestikin*; työväen edustajat voivat esiintyä parlamentissa *myös vallankumouksellisina taistelijoina* ja sen kautta puolestaan kehittää työväen yleistä vallankumouksellista taistelua. Työväen luokkataistelun historia tietää kertoa *tämmöisestäkin*, jos sillä on kerrottavana surkeita kuvia parlamenttaarisesta rämetymisestä ja luokkasovinnon politiikasta. *Venäjän bolshevikien* duumaryhmäin taisteluhistoria kertoo vallankumouksellisesta parlamenttarismista. Karl Liebknecht'in taistelu imperialistisen sodan aikana Saksan valtiopäivillä isänmaallista porvaristoa ja sosialidemokratiaa vastaan puhuu samaa. Suomen *Työväen puolueen* parlamenttiedustajain lyhyessä historiassa on myöskin monta uljaan vallankumouksellisen taistelun piirrettä, jos siinä on opporunistisia heikkouksiakin. Ja olipa Suomen vanhan sosialidemokratiankin parlamenttitoiminassa myöskin kumouksellisia otteita. On siis vain kysymys siitä, *osataanko* käyttää ja *tahdotaanko* käyttää sekä *käytetäänkö* vaalitaistelua ja porvarillista parlamenttia työväen vallankumouksellisten tarkoituserien hyväksi todenteolla. Siinä on asian ydin. Ja vallankumouksellisen työväen täytyy tahtoa,

Toinen peruste: Työväen edustajat voivat joutua lahtarien vankilaan. — Tämä ei ole ainoastaan mahdollista, mutta se on nykyään jo hyvin todennäköistäkin, kuten kokemus meillä ja muuallakin osoittaa. Mutta kysymme, milloin on käyty sotaa, oli sitten kysymys varsinaisesta sodasta tai luokkien taistelusta, menettämättä kaatuneita ja haavoittuneita sekä vankeja? Ken näitä pelkää, *ken pelkää menetyksiä*, se pelkää taistelua yleensä. Ken siitä pelosta kieltäytyy taistelusta, se kieltäytyy työväenluokan vapauttamisen asiasta. Juttu on sama seuraavassakin tapauksessa: Kun lahtarivalta hajottaa julkisen järjestetyn vallankumouksellisen poliittisen työväenliikkeen, niin pitäisikö silloin kokonaan lakata kaikesta työväen vallankumouksellisesta valtiollisesta taistelusta? Kun lahtarivalta estää julkisen kommunistisen työn, pitäisikö kieltäytyä siitä ja olla käyttämättä salaisen, maanalaisen järjestön muotoa? Kaikki siitä pelosta, että voi joutua ohraanan kynsiin ja vankilaan. Tämmöistäkin oppia saarnataan ja tämmöisiäkin neuvoja annetaan, eikä ainoastaan kaiken työväen taistelun vastustajain, porvarien ja sos. dem. johtajien puolelta, vaan vieläpä sellaisiltakin tahoilta, jotka tahtovat käydä luokkataistelijoista. Mutta yltä väärää ja vahingollista työväen todellisille taistelueduille on vaalien boikottaminen senvuoksi, että hyvät toverit saattavat joutua vankilaan palkkioksi hyvästä vallankumouksellisesta työstä, kuin on kieltäytyä toimimasta salaisesti työväen vallankumouksellisen taistelun edistämiseksi senvuoksi, että lahtaridiktatuuri kaappaa kynsiinsä reiluja porvarillisen komennon maanalta räjäyttäjiä. Tämän toisen perusteen esittäjät ovat pelkureja ja raukkoja, *opportunisteja*, jotka kammoovat vakavaa luokkataistelua, jotka toivovat mahdottomia, toivovat, että työväenluokan voitto putoaisi käsiin yhtä helposti kuin herahlaa huulilta vallankumouksellinen sananparsa. Näistä sananparsista ei ole pitkä matka sosialidemokratian leiriin.

Kolmas peruste: Eduskuntatoiminnasta ei «nykyisissä oloissa» saada mitään «tuloksia». — Tämän kannan omaksujat ovat vielä siinä herttai-

sen lapsellisessa uskossa, että kapitalismin rappeutumiskauden ja porvarillisen diktatuurikauden parlamentista «joskus ehkä» voisi tulla työväelle tuloksia, jotka sen luokka-asemaa todella kohottavat, että porvarillinen parlamentti ylipäänsä, «normaalissa oloissa» antaisi työväelle tuloksia—*ilman hurjaa ja voimakasta katuparlamenttia, se on: joukkojen liikettä.* Jos käydään missä maassa hyvänsä läpitse porvarillisten parlamenttien historiaa, niin tullaan ehdottomasti siihen tulokseen, että jokaikinen pienikin siru, mikä niistä on pudonnut työväen hyväksi, on *ensin itse asiassa jo taisteltu valmiiksi ulkopuolella parlamenttia.* Tämä merkitsee sitä, että kaiken luokkataistelun *painopiste* on parlamentin *ulkopuolella*, että parlamentti ja eduskuntavaalit voivat olla aputekijöinä työväen varsinaiselle taistelulle, joka tapahtuu parlamentin ulkopuolella. Muistakoot Suomen työläiset, että v. 1917 «parlamenttaariset saavutukset», 8-tunnin työaika-laki ja kunnallislait, vallattiin—ei porvarien armosta eikä silloisten vasemmistososialidemokraattisten edustajain «kokeneella taidolla», vaan niiden kymmenien tuhansien suomalaisten työmiesten ja työläisnaisten, venäläisten matruusien ja sotilaitten voimalla, joitten valtava ja kuohuva meri lainehti eduskuntatalon ympärillä ja läheisyydessä ja jota säästi työväenjoukkojen kuohunta yli koko maan. Kominternin Toimeenpaneva Komitea lausui aivan äskettäin kirjeessään ranskalaisille tovereille, jotka myös valmistautuvat vaaleihin, m.m. seuraavaa: «On syvä ero kommunistien ja reformistien käymisessä vaalikamppailuun ja itse parlamenttiin. Reformisteille parlamentti on nykyisen järjestyksen täydelliseksi saattamisen pääase ja edistyksen kannattaja. He kuvittelevat siirtymistä sosialistiseen järjestykseen enemmistön valtaamisella parlamentissa ja senvuoksi antavat erityisen merkityksen edustajapaikkojen saamiselle». (Juuri tällä tavalla selitti tri Ryömä Hyvinkään puheessaan sosialidemokraattien aikeita mennä sosialismiin). Toimeenpaneva Komitea jatkaa: «Kommunisteille parlamentti on luokkavastakohtien ilmaisija maassa. Parlamentti panee luetteloon sen,

mitä tapahtuu yhdeltä puolen ja toisaalta peittää demokraattisella sanahelinällä kansanjoukkojen riistämisen. Parlamentti on yhden luokan toista luokkaa vastaan harjoittaman sortamisen elin; ja kommunisti menee parlamenttiin ainoastaan sitävarten, että hän sieltäkäsintä auttaisi parlamentin ulkopuolella tapahtuvaa taistelua. Kommunistisen työn painopiste on ulkopuolella parlamenttia ja ulkopuolella eduskuntavaaleja. Vaaleilla on meille merkitystä vain siinä määrässä, mikäli me pysytymme vaalikiihkon hetkinä, jolloin miljoonat ovat huomiokykyisiä, paremmin saattamaan itsemme kuulluiksi, viemään vaatimuksemme, ohjelmamme syvemmälle joukkoihin ja tekemään tunnuksemme tutummiksi. Vaalitaistelu samoin kuin parlamenttikin ovat agitatsionin ja propagandan välikappaleita ja aseita. *Vain tältä kannalta on lähdettävä eduskuntavaaleihin ja itse eduskuntaan.*

Agitatsioonin ja propagandaa, selitystä ja valistusta vielä tarvitaan, sillä suuret joukot työväkeä ovat ulkopuolella vallankumouksellisen liikkeen vaikutuspiiriä. Ne on vallattava, vallattava taisteluun, todelliseen luokkataisteluun pääoman valtaa vastaan. Jokaikinen pienikin saavutus tällä alalla vaalitaistelun ja eduskuntataistelun kautta on todellinen saavutus työväen luokkataistelulle ja vallankumouksen kehitykselle. Ja sen kehityksen edistäminen ja jouduttaminen on yksi tämän kauden tärkein tehtävä. Ken eduskuntavaaleja ja parlamenttia tahtoo käyttää «sosialismiin sisällekasvamisen» välikappaleena uudistusten kautta, joita sos. dem. Keto kutsuu kapitalismin sisällä oleviksi «sosialismin soluiksi», on *reformisti*, joko tietoinen työväen petturi tai sitten sokea, joka ei vielä nytkään ole tullut selville siitä, että silloin kun taistelevan työväen ääni alkaa kuulua edes hiukankin lujemmin parlamentissa, puhumattakaan silloin kun se voittaa parlamenttihyrinän ja kaiken muun hälinän, niin lahtari pyrkii iskemään rautanyrkkillään vaimentaakseen sen äänen, ennenkuin vallankumouksen äänet parlamentin ulkopuolelta ja sisältä vaimentavat porvarien äänen.

Edellä mainitun kolmen vaalien boikottamisperusteen tarkastelu on johtanut siihen, että ne on katsottava kaikeksi muuksi, mutta ei tietoisena vallankumouksellisen kannan ilmauksiksi. Vallankumoukselliselta kannalta lähtevän vaalien boikottamisesityksen tulisi perustua siihen, että nyt boikottaminen todella kiihdyttää ja kehittää luokkataistelua vallankumousta kohden, nostaa ja kookoo sekä tekee päättäväiseksi työkansan, hajottaa ja lamaannuttaa sekä tekee horjuvaksi porvariston — enemmän kuin työväen vaalitaisteluun osanotto. Kun kuitenkin otamme lukuun koko nykyisen aseman, työväen, talonpojat ja porvariston, niin merkitsisi vaalien boikottaminen nyt käytännössä sitä, että vallankumouksellinen työväki suorastaan valmistaisi porvareille ja sos. dem. johtajille tilaisuuden häiritä vaalihommistaan, oman rintamansa puolella *täydessä rauhassa*. Se merkitsisi luokkavastustajien puuhien ja politiikan edistämistä. Se merkitsisi *työväen vallankumouksellisen luokkataistelun boikottamista*. Se merkitsisi myöskin välillisesti köyhälistön *vallankumouksen ja vapautumisen boikottamista*. Ja sitä ei milloinkaan tietensä tee rehellinen taisteleva työväenluokan jäsen.

5. Työväen joukkojen yhteisrintaman välttämättömyys.

Pääoman hyökkäys riistovoittonsa ja valtansa puolesta on yhä jatkunut. Oma häviönsä pelko on ajanut porvariston kansallisessa ja kansainvälisessä mitassa sitä yhä kiristämään. Pääoman sotaretki koskee *koko työväenluokkaa* eikä vain työväen vallankumouksellisia etujoukkoja, kommunisteja. Presidentti Stohlbergin luokka ei näet haido säkki päässä, niinkuin se toivoisi työväen tekevän. Porvariston päämaja kohdistaa kuitenkin hyökkäyksensä *kärjen lähintä ja vaarallisinta vihollistaan: vallankumouksellista työväen etujoukkoa vastaan*. Se on saanut koko työväenluokan puolesta kantaa hyökkäyksen ensimmäiset iskut

ja vieläkin raskaimman paineen. Mutta samalla pääoman puserrus on ulotettu syvälle joukkoihin. Lahtarit käyvät luokkataisteluaan, kuten sotaa kansanaan.

Työtätekevien suuret joukotkin käsittävät jo, että kansainvälisen lahtarivallan hyökkäys niin hyvin Suomessa kuin muuallakin mailmassa on perimmäiseltä pohjaltaan suunnattu koko työtätekevän luokan elämää vastaan. Siitä on johtunut työväen keskuudessa vakava yhteisen rintaman muodostamisen halu. Se halu on itseasiassa jo ensimmäinen käytännöllinen ilmaus *taistelun* halusta. Ja eihän muuten voisi ollakaan. Eihän työväenluokka, joka miljoonaisessa joukossaan kätkee voittamattoman voiman, voi vapaaehtoisesti antautua kapitalistikoplan orjaksi.

Tähän työväen joukoissa ilmenevään yhteisrintaman muodostamispyrkimykseen on liittynyt myöskin määrättyjä *harhaluuloja*. Sosialidemokraattiset työläiset ovat esim. oikein vakavasti uskoneet, että sos. dem. johtajatkin kulkisivat työväen mukana kapitalisteja vastaan. Tällaisia luuloja sos. dem. johtajien valmiudesta on myöskin vielä ollut erällä työväenliikkeen vallankumouksellisen sivustan ryhmillä. Sos. dem. johtajat taas puolestaan ovat noudattaneet menettelytapaa, minkä avulla he ovat yrittäneet pitää voimassa mainittua uskoa heistä. Jokaikaisen askeleensa, minkä ne ovat ottaneet luokkasovinnon politiikan tiellä, ovat ne yrittäneet huolellisesti maskeerata. Toisinaan ovat onnistuneet ajaksi sen maskeerauksen avulla petturitekonsa peittämään, toisinaan eivät ole onnistuneet. Tarpeen tullen ne ovat osanneet vähän olla antavinaan peräkin sos. dem. joukkojen paineelle. Niinpä ne vuonna 1922 muodollisesti suostuivat vallankumouksellisen työväen puolelta tehtyyn ehdotukseen yhteisrintaman muodostamisesta valtiolisten vankien vapauttamisen puolesta. Asiallisesti ne johtajat kuitenkin yhteisrintamassa *taistelua saboteerasivat*, mitä melkoinen osa työväestä ei riittävästi huomannut, kun vallankumouksellisen sivustan puolelta itse yhteisrintamatoiminnan aikana ja siihen valmistautuessa *ei riittävään seloästi*

paljustettu näitä työväen taistelun sabotööriä. Mutta ilman omien joukkojensa painetta eivät sos. dem. johtajat olisi yhteisrintaman tielle edes näönkään vuoksi astuneet, pettääkseen työväen ensimmäisessä sopivassa tilaisuudessa. Sama paine sos. dem. joukkojen puolelta ja luottamus siihen, että vallankumouksellisenkin työväen taholta uskotaan heihin vielä sentään vähän, kun he pitävät toisinaan suurta suuta taantumuksesta, sai sos. dem. «vasemmistolaiset» (Ampujat, Aallot, Sventorzetskit) lirputtelemaan työväelle viime viikkoina vaaliyhteisrintamasta. Ja ne ovat vississä määrässä onnistuneetkin petkuttamaan sekä omia joukkojaan että vallankumouksellisen sivustan väkeä.

Mutta nyt kuitenkin on sanottava, että sos. dem. johtajisto—niin hyvin oikeisto kuin «vasemmistokin», — on itse riisunut itsensä alastomaksi. Sen on vaikuttanut toisaalta vallankumouksellisen työväestön paine, toisaalta porvariston kiristys. Täten on käynyt selväksi, että sos. dem. johtajat eivät missään tapauksessa tahdo taistella työväen valtiollisten oikeuksien puolesta loppuun asti, eikä ylipäänsä ollenkaan. Askel askeleelta ne ovat painuneet yhä selvemmin ja julkeammin porvariston puolelle. Eikä tämä ole vain suomalainen ilmiö. Saksassa ja muuallakin sos. dem. johtajat järjestelmällisesti valitsevat porvariston ja hylkäävät työväen. Edellä jo olemme ihan kourautuntuvasti sos. dem. johtajain omilla sanoilla ja teoilla osoittaneet, että niin on asianlaita.

Tosiasiana on nyt kerta kaikkiaan merkittävänä, mitä Suomeen tulee, että taistelevan työväen yhteisrintamaa valtiollisten vaatimusten puolesta sosialidemokratian kanssa ei voi syntyä eikä synny vaaleissa eikä vaalien ulkopuolella *ylhäältä* päin, siis sos. dem. johdon puolelta. Kommunisteille tämä on jo hyvän aikaa ollut selvillä, ja siitä on johtunutkin, että he eivät ole pyrkineetkään yhteisrintamaan niiden sos. dem. johtajien kanssa, jotka jo ovat sitoneet itsensä lujasti porvaristoon. Vallankumouksellisille joukoille tämä tosiasia selvenee yhä kirikkaammaksi jo nyt. Ja

myöskin rehellisille sos. dem. työläisillekin sama tosiasia käynee ilmeiseksi.

Mutta eiväthän nämä työväen yhteisen rintaman saboteeraajat ja työväen petturit, sos. dem. johtajat tietenkään työväelle sano, että he pettivät ja saboteeraavat! Kaikkea muuta ne sensijaan sanovat, peittääkseen tämän hirvittävän tosiasian. Ne esimerkiksi nyt huutavat: me puolustamme kansanvallaa; me puolustamme laillisuutta; me puolustamme perustuslakia ja siten työväen *taloudellisia* elinehtoja j. n. e. Niinhän sanoo porvarikin vielä yleensä, mutta panee *toimeen diktatuurinsa*, luokkaväkivallan komennon. Ei kukaan tietoinen työmies epäile enää rahtuakaan, että sos. dem. johtajat puolustavat *tuota* porvarillista komentoa, vieläpä ovat *olleet* sitä kehittämässä ja lupaavat jatkuvasti kehittää, kuten vielä tulemme näkemään. Tämä porvarillinen komento sortaa, kuristaa ja ahdistaa työväkeä. Sos. dem. johtajat toimillaan *ulkokohtaisesti* vastustavat tosiaankin kaikkia työväen vaatimattomimpiakin yrityksiä vapautua porvarillisen «kansanvallan», «laillisuuden» ja «perustuslakien», toisin sanoen: porvarillisen diktatuurin kuristavasta syleilystä. Mutta mitä tämä sos. dem. johtajien «jalo» taistelu sitten työväen *elämälle* merkitsee? Ei enempää eikä vähempää kuin sitä, että sos. dem. johtajat puolustaessaan herrain komentoa ja politiikkaa suoraanaisesti vaikeuttavat ja estävät *työväen jokapäiväistä* todellista taistelua *taloudellisten tarpeittensa ja vaatimustensa puolesta*. Nythän on selvää, että porvarillinen diktatuuri, jota sos. dem. johtajat kutsuvat kansanvallaksi ja laillisuudeksi, pannaan täydellä voimalla toimintaan, jos työväki todella rupeaa asemaansa korjauksia vaatimaan ja niitä ajamaan. Olemmehan nähneet, että viime aikoina ei kapitalistiluokka ole työväen aseman parantamiseksi tehnyt mitään myönnytyksiä, päinvastoin sitä vain huonontanut. Palkkatyöläinen teollisuudessa, maalaistyöläinen maataloudessa, pienviljelijä maaseudulla, pienpalkkainen virkailija tietää ja tuntee tämän erinomaisesti. Jos työväki lujasti käy vaatimustensa puolesta eteenpäin, niin kohtaa se vastassaan porvariston pistinperustuslait. Loppujen

lopuksi luokkataistelujen nykyisellä asteella niin ollen jokaikinen työväen ja työtätekevien maalaisten elämän todellista parantamista koskeva kysymys *kehittyy kysymykseksi vallasta*. Ja sen kysymyksen ratkaisua työväen hyväksi kiertävät sos. dem. johtajat. Samalla ne itse asiassa myöskin ratkaisevasti väistävät jokaista työväen taloudellisen aseman parantamiskysymystä ja sen ratkaisua käytännössä.

Mutta työtätekevien asema *vaatii ehdottomasti parantamista*. Sadat ovat ne kysymykset, jotka ovat päiväjärjestyksessä työläiskodeissa. Työaika, työpalkka, vuokranmaksut, verot jäytävät *teollisuuden palkkatyöläisten elämää*. Samat kysymykset ovat *maatalouden palkkatyöläiselle* joka päiväisiä. Häntä vaivaa lisäksi kysymys maan saannista. *Pienviljelijä* joutuu myöskin useitten noitten kysymysten kanssa tekemiseen välillisesti tai suoranaisesti; hänellekin on erikoisesti vero- ja maakysymys elämäkysymys. Sanalla sanoen: nämä kysymykset *vaativat* ratkaisua. Mutta ne eivät ratkea ilman taistelua; ilman taistelua ei ole edessä muuta kuin orjuus, entistä syvempi ja tuhoavampi. Tästä taistelusta sos. dem. johtajat kieltäytyvät, vieläpä ne koettavat pidättää työtätekeviäkin siitä. Mutta työtätekevien jokapäiväinen elämä ei enää siedä taistelusta pidättäytymistä ja kieltäytymistä. Tämä ei ole mikään kommunistien fraasi. Se että kymmenet tuhannet Suomen työläiset, vallankumoukselliset ja sosialidemokraattiset sekä puolueettomat ja heidän mukanaan myöskin joukko pienviljelijäkansaa ajattelevat ja puhuvat työtätekevien yhteisestä rintamasta kapitalisteja vastaan, ovat siitä puhuneet jo hyvän aikaa, ovatpa käytännössä sitä jo vähin kokeilleetkin ja nyt vaalitaistelun varalta taas siitä juttelivat ja kuuluvasti mielensä ovat ilmaisseet, — se kaikki todistaa kumoamattomasti, että työtätekevät joukot ovat suuressa määrässä kypsyneet työtätekevien joukkojen yhteiselle taistelurintamalle sekä valtiollisten että taloudellisten työväen elämän vaatimusten puolesta.

Työtätekevilla ei ole mitään muuta keinoa kuin luoda yhteys, aikaansaada yhteisrintama *alhaalta-käsin*, luoda työväen *joukkojen*, sorrettujen ja riis-

tettyjen köyhälistön miesten ja naisten taistelurintama kapitalisteja ja porvareita sekä niiden käytyreitä vastaan.

Nyt on aika siihen käsissä. Todellinen työväenjoukkojen yhteisrintama ei synny sanoissa, vaan teoissa ja taisteluissa. Edessä olevat vaalit tarjoavat siihen tilaisuuden. Osattakoon se toteuttaa.

Työväen luokan eturiveillä on tässä tärkeä tehtävä.

Vaikka vallankumouksellisten työläisten ei tulekaan asettua minkäänlaisiin suhteisiin sos. dem. johtajain kanssa, tehdä minkäänlaisia yrityksiä heidän vetämisekseen yhteisrintamaan—luokkavihollisiahan ei pyydetä liittoon—niin *se ei missään tapauksessa saa merkitä* sitä, ettei rehellisten sos. dem. työläisten kanssa neuvoteltaisi ja voitasi sopia yhteisessä rintamassa taistelusta ja nyt erikoisesti yhteisessä vaalitaistelurintamassa taistelusta. Sos. dem. johtajat ovat kyllä byrokraattisesti kieltäneet puolueensa jäseniä asettumasta minkäänlaisiin yhteyksiin vallankumouksellisen työväen kanssa yhteisen vaalitaistelurintaman luomiseksi. Sos. dem. työläiset, jotka todella tahtovat taistella työväen jokapäiväisen elämän vaatimusten puolesta, työväen luokkataisteluoikeuksien ja luokkataisteluvapauden puolesta, jotka eivät hyväksy herrain johtajainsa petturipolitiikkaa, murtakoot johtajainsa puoluekurin kahleet. Kääntäkööt he selkensä niille johtajilleen, jotka itse kielläytyvät *työväenjoukkojen* yhteisrintamasta ja koettavat sitä estää. Julistakoot nuo rehelliset sos. dem. työläiset, että he taistelevat yhdessä muitten työläisten kanssa sellaista politiikkaa vastaan, jota edustavat sos. dem. herrat, että he taistelevat niiden vallan murtamiseksi työtätekevien elämän ja onnen nimessä ja puolesta.

Vain tätä tietä, työtätekevien syvien joukkojen oman alotteen kautta, vastoin saboteeraavia ja pettäviä sos. dem. johtajia, voi syntyä työväenluokan yhteinen todellinen taistelurintama kapitalisteja vastaan, rintama, joka varmasti tulee etenemään voitosta voittoon ja lopuksi murskaa luokkavihollisen.

6. Työväki ja talonpojat.

Työtätekevän luokan elinetuja koskevan yhteisen joukkojen taistelun aikaansaamisessa ja järjestämisessä on erikoisen tärkeä merkitys kysymyksellä *työväen ja talonpoikain suhteesta*, puhumattaakaan siitä, että tällä seikalla on ihan ratkaiseva merkitys, kun on hysymyksessä pääoman ja porvariston vallan kukistaminen. Ja sehän on kaiken työväen luokkataistelun ensimmäinen suuri päämäärä.

Työväen ja talonpoikain keskinäisen suhteen ratkaiseva merkitys työväenluokan taistelulle on jo *historiallisen kokemuksen* kautta kumoamattomasti todettu. Riittää, kun otamme kaksikin vastakkaista esimerkkiä. *Suomen työväen vallankumouksessa* v. 1918 oli talonpoikaisto melkein kokonaan *työväkeä vastaan* ja porvariston, kapitalistien sekä suurtilallisten puolella. Työväki *hävisi* ja talonpojat hävisivät myöhemmin. *Venäjän vallankumouksessa* oli talonpoikaisto melkein kokonaan *työväen puolella* kapitalisteja ja suurtilanomistajia vastaan. Työväki *voitti*. Ja 6-vuotisen kokemuksen kautta ovat talonpojat Venäjällä tulleet yhä varmemmiksi työväen ja talonpoikain vallan puolustajiksi. Kun vertaa talonpoikaisväestön lukumäärää varsinaisen palkkatyöväen lukumäärään, niin huomaa, mimmoinen todellinen voima työväen ja kapitalistien välisessä kamppailussa — lankesi Suomessa kapitalistien hyväksi ja Venäjällä työväen hyväksi.

Luonnollista on, että *rikkaiden* suurtalonpoikain pieni määrä, joka jatkuvasti muokkaa maataan vieraan työvoiman avulla, lukeutuu hallitsevaan ja riistävään luokkaan ja kuuluukin siihen; se talonpoikain ryhmä myöskin luonnollisesti kulkee muun *porvariston* mukana aina kaikkia työtätekeviä, myös pienviljelijöitä vastaan. Mutta varsinainen talonpoikaisluokka, se tahtoo sanoa: maaseudun väestön suuri joukko, joka *omalla työllään* viljelee omaansa taikka toiselta vuokratua maata (torpparit, lampuodit, pöytätilalliset, pien- ja keski-suuret viljelijät) sitä vastoin on riistetty ja sor-

rettu. Työtätekevä (pien- ja keskisuuri) talonpoika ei ole mikään voiton tavoittelija, vaikkapa hän tilapäisesti turvautuisi vieraan työvoiman apuun, sillä hänen elintapansa ja tulonsa poikkeavat vain vähäpätöisessä määrässä hänen työläisensä elintavoista. Ja lisäksi hän itse useasti on pakotettu palkkatyöhön.

Näitä viimeksimainittuja viljelijöitä *pääoma riistää* ja sortaa mitä moninaisimmin tavoin, kuten varsinaisia palkkatyöläisiäkin. Teollisuuskapitalistit ja maakaupitalistit, suurtilalliset ovat näiden talonpoikain verenheimijöitä ja vannottuja vihollisia. Samoin kaupapääoma. Ja kaiken lopuksi teollisuus- kauppa- ja maakaupitalistien porvarillinen valtio mitä säälimättömimmin nylkee juuri näitä työtätekeviä talonpoikia paljon raskaammin kuin rikkaita talonpoikia ja rikkaita suurtilallisia. Ei tule kysymykseenkään, että tämä porvarien, kapitalistien ja rikkaiden maaporhojen valtio auttaisi työtätekevää pienviljelijäväestöä. Sitä vastoin kyllä niin hyvin teollisuusherrat kuin suurtilalliset ja rikkaat talonpojat osaavat valtionsa avulla hankkia *itselleen* kaikenlaista hyötyä.

Mutta kuitenkin tämä köyhä, riistetty ja sortettu talonpoikaiskansa on ollut *vieras palkkatyöläisveljilleen*. Ja palkkatyöläiset—sekin on sanottava suoraan—ovat myöskin olleet *vieraat maaseudun talonpoikaisväkeen nähden* monessa suhteessa. Miten tämä on selitettävissä, kun kuitenkin riistäjä, *kummankin riistäjä on sama, nim. pääoma?*

Viime syksynä Moskovassa pidetty I:n kansainvälinen Talonpoikaiskongresssi vastaa tähän kysymykseen kaikkien maiden työtätekeville talonpojille osoittamassaan julistuksessa: «*Valtaluokat ovat tähän asti onnistuneet kiihoittamaan talonpojat ja työläiset toisiaan vastaan*. Ne saarnaavat talonpojille, että työväenvalta merkitsee maan riistämistä talonpojilta, omaisuuden jakoa ja vapauden polkemista. Me olemme—lisää talonpoikain kongresssi.—Venäjän: työväen ja talonpoikain valtiossa omin silmin nähneet, että tämä on panettelua». Samassa kongressissa esitti toveri Varga samasta kysymyksestä: «Suurtili-

lanomistajat ja porvaristo ovat tähän asti onnistuneet pyrkimyksessään kiihottaa kaksi riistettyä luokkaa, työtätekevät talonpojat ja palkkatyöläiset—toisiaan vastaan. Talonpojille sanottiin, että teollisuustuotteiden kallistuminen johtui kalliista palkoista eikä monopoliseerautuneitten kartelliyhtymien liikavoitosta. Työläisille taas, jotka kärsivät elintarpeiden kallistumisesta, selitettiin talonpojat elintarvekiskureiksi. Tällä tavoin on vallassa-oleva luokka onnistunut pitämään yllä valtaansa ja riistämään yhtä hyvin työtätekeviä talonpoikia kuin palkkatyöläisiä».

Sosialidemokratia on myöskin *suuressa syyssä* työläisten ja työtätekevien talonpoikain väliseen juopaan. Ennen Suomen vallankumousta ollut vasemmistososialidemokratia sivuutti melkein kokonaan itsenäisten talonpoikain asiat ja edut. Se oli sinä suhteessa II:n Internatsionaalen «oikeaoppisen marxilaisuuden» kannalla, minkä mukaan työväen puolueen «muka ei ollenkaan ylipäänsä tarvitsisi huolehtia talonpoikaistosta» ja rajoittui «ahdasmieliseen ammattikuntamaiseen proletaariseen luokkataisteluun». Vallankumouksen jälkeinen *valkoinen* sosialidemokratia on tästä II:n Internatsionaalen kannasta tehnyt oikean sos. dem. puolueen hyveen ja sitä edelleen kehittänyt työtätekeväälle talonpoikaistolle yhä vahingollisemmaksi. Sos. dem. johtajat esiintyvät käytännössä kapitalistien ja suurviljelijäin suoranaisina avustajina niin hyvin työtätekeväin talonpoikain asioissa kuin muittenkia riistettyjen asioissa. Ottamalla «maatalousohjelmaansa» «vaatimuksen», että yhteiskunnan haltuun otetaan maata «*vain korvausta vastaan*», ovat ne julistaneet taistelevansa suurmaanomistajain puolesta maattomia ja vähä maata omistavia vastaan. Sosialidemokratian johtajat tällä toisaalta *ehkäisevät* köyhän viljelyväestön *maansaantia*, toisaalta *sitovat* heidät *velkaorjuuten* ja huolehtivat siitä, että suurmaanomistajat saavat hyvät riistovoitot. Tämän periaatteellisen kantansa he sitten käytännöllisesti todistivat *ylisteleväällä ja kahuvalla* suhtautumisellaan «Lex-Kalliioon», joka

juuri panee toimeen tätä sos. dem. johtajain suur-
talonpoikia ja suurtilanomistajia suosivaa, mutta
maattomia ja pienviljelijöitä riistävää ohjelmaa,
minkä vallankumouksellisen työväen edustajat
sanoivat julki. Samaan menettelyyn kuuluu sitten
lisäksi sos. dem. johtajain se politiikka, jolla ne
ovat *suosineet* teollisuusherroja tulliasioissa. Sen
kautta ne ovat luovuttaneet köyhät pienviljelijät
teollisuuskapitalistien nyljettäviksi. Nyt kadon koh-
dattua suuria osia maata puoltavat sos. dem. joh-
tajat sitä rahakapitalistien ja suurtilallisten poli-
tiikkaa, että köyhät talonpojat katoseuduilla saa-
vat valtiolta saaduista lainoista maksaa *rahapoha-*
toille korkojakin.

Sosialidemokraattien omissa rivistöissä oleva
pienviljelijäväestö tämän on huomannut. Sos. dem.
puolueen jäsen, pienviljelijä Pusa on kiel-
täytynyt rupeamasta enää sos. dem. ehdokkaaksi
sillä syyllä, että kuten hän itse sanoo—sos. dem.
«*puoluepäätökset tällä kertaa eivät mielestäni*
riittävässä määrässä turvaa itsenäistyneiden torppa-
reiden ja pikkutilallisen elintason parantamista tar-
kottavien toimenpiteiden ajamista».

Tämä todistus puhuu puolestaan selvää kieltä.
Eihän muuten voisi ollakaan, kun sos. dem.
johtajat kerran kulkevat porvariston rintamassa
itse käytännössä:

Mutta niillä on aikomus *jatkuvasti* avustaa
työväen ja työtätekevän talonpoikaiskansan riis-
tajiä. Sos. dem. johtaja Ryömä on puolueensa
nimessä julistanut ohjelman «parlamenttarisesta
työväen hallituksesta», minkä hra Ryömä aikoo
perustaa sos. dem. eduskuntaenemmistön kautta.
Mitä tehtäviä tälle «työväen hallitukselle» hra
Ryömä suunnittelee? Kapitalistien vallan kukis-
tamistako ja rikkiräjäyttämistäkö ja oikeata työtä-
tekevien vallan perustamistako? Ei sinnepäin-
kään. Sos. dem. johtaja Ryömä julistaa, että
«voimassaoleva kapitalistinen talousjärjestelmä
osoittaa vieläkin uusia kehitysmahdollisuuksia» ja
että «parlamenttaarisella työväen hallituksella»
sitä kehitystä «joudutetaan». Tämä kaikki mer-
kitsee sitä, että hra Ryömän «työväen hallitus»
menee kehittämään kapitalismia—vieläkin «pa-

remmaksi» kuin mitä se nyt on. Sehän on nyt jo erinomainen työväen ja työtätekevien talonpoikain riistäjä ja nylkijä, niinkuin työtätekevät itse omassa nahassaan hyvin tietävät. Miksikähän se kapitalismi sitten tuleekaan, kun hra Ryömä ja kumpp. sen kehittävät? Hra Ryömä ilmoittaa aivan reilusti, että hän tätä tietä aikoo marssia—sosialismiin!

Mutta tämähän on työtätekevien peijaamista. Se Ryömän «parlamentaarinen työväenhallitus», joka kehittää kapitalismia, olisi itse asiassa *kapitalistien ja suurtilallisten hallitus* ja niiden etuja edustava laitos. Ja sellaisena se myös ajaisi porvariston, s. o. kapitalistien ja suurmaanomistajain sekä rikkaitten talonpoikain politiikkaa, mikä taas on jyrkästi vastakkaista työväen ja työtätekeväin talonpoikain eduille.

Hra Ryömä koettaa kyllä uskotella, että hän sos. dem. eduskuntaenemmistönsä ja «työväenhallituksensa» kanssa vähitellen nipistäisi herroilta pois kaikki. Sillä hän sanoo nimenomaan, että «meidän maassamme, missä on kansanvaltainen hallitusjärjestelmä voimassa, ei työväenluokan enää tarvitse valmistautua aseelliseen vallankumoukseen».

Ei siis väkivaltaa sos. dem. johtajat aijo käyttää vastahakoisia kapitalisteja ja suurtilallisia vastaan. Lisäksi on sos. dem. «kuuluissa» teoretikko Keto selittänyt myöskin, että ei mitään diktatuuria; tämän pusersi U. Suomi hra Kedolta ja pani hänet sylkemään oppi-isäänsä, itävaltalaisista sos. dem. Baueria, joka on pyrkinyt petkuttamaan sos. dem. työläisiä sillä, että sos. dem. herratkin sentään työväen diktatuuria muka kannattavat porvareita vastaan. Mutta Ryömän uskottelu on sekin silkkaa petosta. Sillä kapitalistithan ne *todellisia isäntiä* olisivat, vaikka huoneenhaltijana olisikin tilapäisesti Ryömä ja kumpp. Ja kyllä se isäntä rajansatietää. Jos kapitalistiin kukkaroon ruvetaan koskemaan, tai rikkaan maanomistajan maata *pakkoluovuttamaan*, niin silloin tulee «tupen rapinat». Ja hra Ryömä, joka ei Suomessa, missä on kansanvaltainen hallitusjärjestelmä (!), tahdo aseellista vallankumousta, tietysti jättäisi kapitalistit itse

kehittämään edelleen sitä hra Ryömänkin kehittämää kapitalismia.

Sos. dem. johtaja Ryömä vetoo reseptinsä — sos. dem. johtajain reseptin — kelvollisuutta todistaakseen kokemuksiin, nimenoman nykyiseen Englannin «työväen hallitukseen» ja varsinkin sen ulkopoliittikkaan. Ei se MacDonaldin hallitus vielä ole kauaa istunut, mutta on se jo ehtinyt osoittaa, kenen asioilla se liikkuu. Se on jo ehtinyt 1) vaatia Venäjän *työväen ja talonpoikain* vallalta, että se maksaisi Englannin kapitalisteille ne velat, mitkä työtätekevien riistäjävallanpitäjät, tsaari, kapitalistit ja suurherraliset olivat Englannin rahapösöillä saaneet, 2) esittää rakennettavaksi uusia sotalaivoja, 3) Englannin alusmaitten sorrettuja ja ristettyjä talonpoikia ja työläisiä julistaa pidettäväksi sellaisessa kurissa, että porvaritkin siitä lausuiivat tyytyväisyytensä, 4) «rauhottaa» lakkoilevia työläisiä, puhumattakaan siitä, että tämän «työväen hallituksen» päämies jo ennakolta kieltäytyi sellaisista reformistisista vaalitunnuslauseista kuin rautateiden ja vuorikaivosten kansallistuttaminen. Tällä tavalla sitä «parlamenttaarinen työväenhallitus» *kehittää kapitalismia ja kapitalistista riistämistä*. Ja kun se vielä vähän kauemmin toimii, niin saadaan lisää esimerkejä, jotka jatkuvasti osoittavat, että kapitalistien hallitus se on eikä työväen. — On meillä omastakin maasta pikkuinen kokemus siitä, kuinka käy, kun työväen miehet menevät hoitamaan kapitalistien huushollia. Tarkoitamme sitä niin kutsuttua Tokoin hallitusta. Silloin oli sos. dem. eduskuntaenemmistö ja enemmistö sos. dem. myös hallituksessa. Ei tarvitse sanoja haaskata tämän hallituksen kuvaamiseen. Työläiset muistavat varsin hyvin, että enemmän sekin huolehti porvariensa rauhasta, hyvinvoinnista ja menestyksestä kuin työväen. Mutta tämä Tokoin hallitus ja sen tukena oleva sos. dem. eduskuntaenemmistö tarjoaa myöskin toisen esimerkin, nimittäin sen, että jos yritetään vakavaa vastarintaa porvareita vastaan, niin silloin rupeavat porvariensa pistimet puhumaan. Sillä porvarit eivät pelkää aseitten käyttämistä, kun on kysymyksessä riistäjäluokan edut.

Tämmöisiltä Ryömien, MacDonaldien ja To-

koitten «työväen hallituksilta» ei työtätekevä kansa, *työmiehet ja talonpojat mitään saa*, sillä moiset «työväen hallitukseihan» ovatkin vain porvareitten *kokoomushallituksia*, avonaisia tai maskeerat-
tuja, yhdentekevää.

Yhä laajemmin onkin työväenjoukoissa syven-
tynyt vakuutus, että leppymättömällä kumuoksel-
lisella taistelulla vain kapitalismi murtuu. Ja *sama on edessä työtätekevällä talonpoikaiskansalla*. Ko-
kemus on opettanut molemmille sen.

Suomen talonpoikaistossa on jo pitkän aikaa ollut pyrkimys *itsenäiseen* toimintaan etujensa puolesta. Maalaisliiton syntymisen eräitä syitä on tämä. Mutta kokemus on osoittanut, että ne loiveel mitkä työtätekevä talonpoikaisväestö Maalaisliit-
toon on pannut, ovat tulleet *petetyksi*. Maalaisliitto on ollut omalta kohdaltaan samaa, mitä sos. dem. herrat omalta kohdaltaan ovat olleet työtätekevään talonpoikaistoon nähden. Maalaisliitto on tullut yhä enemmän *porvarillisten herrain johtamaksi puolueeksi*. Se on käytännöllisessä politiikassa edustanut toisaalta suurviljelijäin toisaalta teollisuuskapitalistien etuja. Koko sen *maapolitiikka* on ollut suurkapitalistien ja suurtalonpoikain välit-
tömien etujen palvelemista. Sen *viljatullipolitiikka* on samaa. Lex-Kallio ja viljatulli sekä kotimaisen viljan viljelemisestä suunniteltu *palkkiojärjestelmä* merkitsee suurviljelijäin ja suurtalonpoikain rikas-
tuttamista, mutta pieviljelijäin ja maattomien nyl-
kemistä. Maalaisliiton *virkamiespolitiikka* on ollut porvariston uskollisten nyrkkien suutelemista. Maalaisliiton johtajain *sotaretki vallankumouksellista työväestöä* vastaan on niinikään ollut suurporva-
riston ja lahtarien renkinä kulkemista köyhiä työkansan miehiä ja naisia vastaan. Maalaisliiton johtava kopla on käytännöllisesti osoittanut, että se on porvariston talutusnuorassa. Samaan talutusnuoraan se on kytkenyt ne työtätekevät talon-
pojatkin, jotka sille ovat kannatuksensa antaneet. Hrojen Alkioitten ihanne itsenäisestä talonpoikais-
politiikasta on kertakaikkiaan osoittautunut haaveeksi.

Milloin talonpoikaisto taas *todella yrittää* kapi-
talisteista riippumatta ajaa itsenäistä politiikkaa,

niin käy porvaristo *senkin kimppuun ase*in ja murskaa sen. Bulgariassa tahtariporvaristo kukisti veriin talonpoikaishallituksen, ja teurastutti tuhansia taistelevia talonpoikia.

Kansainvälinen talonpoikauskongressi lausuu:

«Talonpoikaismuokka ei voi, esiintymällä eristettynä, toteuttaa vapautustaan ja tyydyttää tarpeitaan, sillä se ei muodosta yhteistä luokkaa ja asuu hajallaan pikkukylissä. Jokainen talonpoikain yritys omin voiminsa vapautua suurtilanomistajain ja kapitalistien herruudesta on aina meidän päiviimme asti säännöllisesti päättynyt talonpoikain tappioon. Todistuksia tästä tarjoovat talonpoikaissodat, ja klassillisen esimerkin Stambulinkin talonpoikaishallituksen verinen kukistaminen Bulgariassa, hallituksen, jossa ruumillistui suurtilonpoikain diktatuuri». Sama kongressi lausuu lisäksi: «Ei voi talonpoikaisto yhdessä herraluokkain kanssa eikä yksin käyttää valtiolta. Se tarvitsen tähän rehellisen kaupunkilaisliittolaisen, sillä nykyajan valtiossa ovat kaupungit vallan keskuksia: joka hallitsee kaupunkeja, vallitsee maata».

Näin on kokemuksen kovassa koulussa työväestö ja myöskin parain osa työtätekevää talonpoikaistoa kypsynyt toistensa lähentymiselle. Työväenluokalle, sen kehittyneimmille kerroksille, vallankumoukselliselle teollisuustyöväestölle kuuluu *astua etunenässä* työväen ja työtätekevään talonpoikain toisiinsa lähentämisen tiellä. Se tapahtuu lähinnä siten, että he auttavat työtätekeviä talonpoikia niiden taistelussa herroja vastaan, suurtilallisia vastaan, sos. dem. johtajain petkutusta vastaan. Maaseudun raatajain, ei ainoaslaan maatyöläisten, vaan myöskin torpparien, lampuotien, kääpiöviljelijäin, pientalonpoikain oikeuksia ja etuja on työväen tietösten joukkojen vaalittava. Sitä tietä saamme myös työtätekevät talonpojat puolestaan lukemaan työväkeä yhteisiä riistäjiä vastaan.

Eivät porvarihallitukset, eivätkä Ryömien ja Macdonaldien «työväenhallitukset» jotka itse

asiassa ovat maskeerattuja porvarillissosialidemokraattisia hallituksia tahdo työtätekevien talonpoikain etuja ajaa eivätkä siihen pysty. Vain työväen ja talonpoikain hallitus, joka taistelee kapitalisteja ja suurtilallisia vastaan, joka nojaa työväkeen ja työtätekeviin talonpoikiin, joka kaikin keinoin tahtoo ajaa työväen ja työtätekevän talonpoikaiskansan elinetsuja, vain sellainen hallitus pystyy työtätekevän talonpoikaiskansan johtamaan vapautuksensa varmalle tielle. Eikä köyhälistön diktatuuri, joka—sen jälkeen kun kapitalistisesta järjestelmästä yhteisesti taistellen on saatu voitto—perustetaan, koskaan suuntaudu talonpoikia, vaan yksinomaan riistäjiä: suurmaanviljelijöitä ja kapitalisteja vastaan, kuten Venäjän esimerkki osoittaa.

Alku vallankumouksellisen työväen ja talonpoikain yhteiselle taistelulle ja liitolle olisi tehtävä jo nyt käytävissä vaalitaistelussa. Eikö kapitalistien ja suurtilallisten sekä niiden maalaisliittolaisten ja sos. dem. kätyrien työväen ja talonpoikaiskansan etujen vastainen politiikka ole jo kypsyttänyt edellytyksiä siihen?

7. Mistä nyt sitten on kysymys?

Edellisissä luvuissa on tähän kysymykseen jo osittain vastattu. Mutta täyden selvyyden saavuttamiseksi on välttämätöntä pohtia myöskin tätä kysymystä yksityiskohtaisemmin kuin mitä edellä on tapahtunut.

Koko valkoisen vallan luokkarintama raivoaa nyt kommunismia ja kommunisteja vastaan. Kookoomuksen ja ruotsalaisten rahapösöjen, teollisuusherrain, kauppanylkyriä ja suurtilanomistajain puolueet, «edistysmielisten» taantumuksellisten ja maalaisliittolaisten suurtalonpoikain puolueet, sos. dem. johtajain ja heidän palkattujen lähimpäin kannattajainsa koplat ovat kaikki nyt kääntäneet tykkinsä kommunismia ja kommunisteja vastaan. Koko suurporvaristo, suurmaanviljelijät ja niiden pikkuporvarilliset kätyrit seisovat tänään samalla platformilla. Asiaa ei rahtuakaan muuta se, että

ne kukin ilmaisevat kommunistikauhunsa ja vihansa—eri muodoissa. Kullakin pedolla on oma äänensä. Silloin kun kapitalismin hurjimmat lah-
tarikätyrit julistavat tunnuslausetta: «kommunisti ripustettava telefoonipylväisiin», julistavat kapita-
lismin sos. dem. luutnantit Ryömän suun kautta saman ajatuksen tunnuslauseella: «irti «bakunis-
teista», «Kansan Työn» toimittaja Aalto: «Sos. dem. eduskuntaryhmä vaati eduskuntaa hajalle ja uusia vaaleja—ei tukeakseen kommunismia tai julistautuakseen solidaariseksi sen kanssa», Suomen suojelusliitto taas: «Yhteiskuntajärjestyksen pe-
rustusten puolesta — kumousta vastaan» j. n. e. Ohraanasta J. F. Aaltoon asti vallitsee siis Suo-
messa porvariston puolella periaatteessa ja käy-
tännössä yhteinen mielipide kommunismista ja kommunisteista.

Samallinen kiihko porvariston leirissä ja sen pikkuporvarillisten kätyrien piireissä vallitsee suurin piirein koko Euroopassa ja muussakin maailmassa.

Marx ja Engels kirjoittivat Kommunisti-
sessä Manifestissa: «Aave kummittelee Euro-
passa — kommunismin aave. Kaikki vanhan Euroopan mahdit ovat tehneet pyhän liiton toimeenpannukseen ajometsästyksen tämän aaveen tuhoamiseksi».

«Missä on vastustuspuoluetta, jota sen val-
lassaolevat vastustajat eivät olisi herjanneet kommunistiseksi; missä on vastustuspuo-
luetta, joka ei vuorostaan olisi sekä vasem-
mallaan oleville edistysmielisille vastustuspuo-
luelaisille että oikealla itsestään oleville taan-
tumusmielisille vastustajilleen syytänyt takai-
sin tuota häpäisevää syytöstä kommunis-
mista?»

«Kommunismin tunnustavat jo kaikki Eu-
ropan valtaa pitävät mahdit mahdiksi sen-
kin puolestaan».

Tämä Marxin ja Engelsin kuvaus sattuu paikalleen nytkin.

Valkoinen valta, sen isännät ja puolustajat leimaavat kommunisteiksi *kaikki rehelliset, luokka-*

taistelun kannalla olevat työläisetkin, jotka ovat ulkopuolella porvariston ja sen sosialidemokraattisten kätyrien johtamaa rintamaa. Ne köyhän talonpoikaiskansankin miehet ja naiset, jotka eivät enää voi ja tahdo herroja ja herrain kätyreitä kumarrella, saavat saman leimamerkin.

Kommunistit ovat taistelevan, vallankumouksellisen rintaman ensimmäisissä juoksuhaudoissa. Heidän ylitsensä pyrkii porvaristo koko työtätekevän luokan kimppuun. Porvariston ja sen sosialidemokraattisten apurien sotahuuto: *«kommunismia ja kommunisteja vastaan»*, merkitse itse asiassa: *työtätekevää kansaa vastaan*. Olemmehan sen ankarassa kokemuksen koulussa jo nähneet. Samalla kun valkoisen rintaman kokoomustlainen oikeisto, «edistysmielismaalaisliittolainen keskusta ja sos. dem. «vasemmisto» syytää tulta kommunistien miehittämiä ensimmäisiä juoksuhautoja vastaan, tapahtuu työtätekevien joukkojen, teollisuus- ja maatyöväen, köyhien vuokraviljelijäin ja työtätekevään talonpoikain riistäminen sekä heidän elinotujensa, kipeimpien tarpeittensa maahan polkeminen häikäilemättömällä voimalla. Ja vetääkseen pois näitten suurten riistettyjen, sorrettujen, räakättyjen työtätekevien joukkojen huomion kärsimistään vääryyksistä ja riistoista, pauhaa valkoinen rintama koko koneistonsa voimalla, mihin kuuluu sos. dem. puolueaparaatti lehtiä myöten, kommunistien «maanpetöksellisistä hommista» j. n. e.

Mistä nyt siis on kysymys? Mikä on saattanut koko valkoisen valtakunnan ja sen puolustajat *liikekannalle?*

Työtätekevät joukot kaupungissa ja maaseudulla ovat hädässä. Se hätä ei näy lieventyvän, vaan yhä pahenee. Ne vaativat elämäänsä korjausta, perinpohjaista korjausta, sillä ne ovat kylästyneet jo orjuuteen ja kurjuuteen.

Riistäjäluokat eivät tahdo vähääkään korjauksia myöntää, päinvastoin ne lisäävät riistämistä monin keinoin teollisuudessa ja maataloudessa sekä valtionsa kautta.

Sos. dem. ja muut pikkuporvarilliset kätyrikoplat näkevät riistäjäluokkain hädän, ovat huo-

lissään siitä ja pyrkivät niitä auttamaan pidättämällä työväenjoukkoja.

Mutta työtätekevien riistetyt ja sorretut joukot eivät piittaa porvarien, riistäjien ja sortajien, lahtarien hädästä. Heitä liikuttua vain oma hätänsä. Sen vuoksi ne painuvat askel askeleelta eteenpäin. Näitten suurten joukkojen ensimmäisinä rykmentteinä ovat luokkatietoiset vallankumoukselliset työläiset ja kaikkein etumaisimpana joukkona kommunistit.

Ratkaiseva yhteenotto pääoman ja työn välillä näin lähenee, köyhälistön vallankumous näin lähenee. Sen vallankumouksen kehityksen edistymistä pyrkii valkoinen yhteiskunta estämään, turvaamaan pääoman riistovoiton ja vallan.

Vallankumous tekee nousua kaikista sos. dem. herrain päinvastaisista vakuutuksista huolimatta ja heidän isäntäinsä ponnistuksista piittaamatta. Ne itsekkin sen tunnustavat. Porvarit puhuvat jo pahan aavistuksen alaisina: «nykyiset ajat muistuttavat v. 1917». Porvariston sos. dem. renkien puolesta muistuttaa hra Ryömä: «nykyiset vaalit muistuttavat suuresti v. 1917 vaaleja. Silloinkin muodostettiin yleinen porvarillinen rintama työväenluokkaa vastaan.» Porvari on pohjaltaan oikeassa. Hra Ryömäkin on oikeassa. Mutta hän jätti sanomatta erään tärkeän asian, sen nimittäin, että v. 1917 ei porvarien yhteisrintamalla ollut käytettävänä sellaisia sosialidemokraattisia luutnantteja, jota virkaa hra Ryömä & kumpp. nyt hoitavat.

V. 1917 nousi köyhälistön vallankumouksen ensimmäinen laine vyörynä ja tempasi joukot mukaansa. Nyt tekee nousuaan köyhälistön vallankumouksen toinen laine. Kominternin puheenjohtaja tov. Sinovjev kirjoittaa tästä:

«Nyt seisomme määrätysti kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen toisen laineen alussa. Tapahtumat Bulgariassa, Puolassa ja Saksassa ovat — olkoonpa että ne nyt välittömästi ovat päättyneet kuinka tahansa — kaikessa tapauksessa jo todistaneet, ettei porvaristo ole tehnyt Eurooppaa rauhalliseksi,

että nykyinen tasapaino *ei ole* pysyvä, että uudet vallankumoukselliset kamppailut eivät ole kaukana. Vallankumouksen toinen laine eroaa ensimmäisestä laineesta (v. 1918 — 1920) sen kautta, että kansainvälinen kommunismi nyt vaikuttaa tapahtumain kulkuun järjestysti paljon voimakkaamin». Edelleen hän kirjoittaa: «Liike Bulgariassa ja Puolassa on kyllä ohimenevästi muserretty. Niin, ja Saksassa pröystäilee kenraali Seeckt — ja siitä huolimatta ovat tapahtumat syys- ja lokakuussa 1923 Bulgariassa, Puolassa ja Saksassa *kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen toisen laineen nousutahti*. Tapahtumien kulku ei ole riittävän nopea. Meidän kumouksellinen kärsimättömyytemme on täysin luonnollinen. Mutta ulkokohtaisesti puhuen kehittyvät tapahtumat siitä huolimatta riittävällä nopeudella. Tuskin kului kahta kuukautta Bulgarian kapinan verisestä, häikäilemättömästä kukistamisesta, kun Bulgarian kommunistit taas nousivat jaloilleen, ja kommunistien ja talonpoikain liitto on jopa «piiska»-vaaleissa, jotka Tsankovin hallitus järjesti, saavuttanut aika suuren voiton... Niin tulee varmaan käymään Saksassakin. Työväki toipuu taantumuksen iskusta paljon nopeammin kuin monet luulevatkaan». «Toinen laine vyöryy eteenpäin. Se ei ole vielä yhdeksäs laine, ei ole vielä «mailman lokakuu», vaan se on mailman lokakuun jätkiläismäinen läheneminen». — Näin тов. Sinovjev, joka köyhälistövallankumouksen pääesikunnasta seuraa tapahtumia.

Monet pääomanluokan edustajatkin näkevät oikein kehityksen suunnan. Toiset niistä rohkenevat luokalleen sanoakin, mikä on edessä. Toiset peittelevät tietoisesti. Kolmannet pyrkivät «vapaksi» painajaisesta. Sos. dem. johtajain ammattitehtävänä työväen joukossa on peittää ja väärentää kaikki tosiasiat tässä suhteessa, niinkuin kaikissa muissakin suhteissa — pääoman hyväksi. Taistelevan työväestönkin rivistöissä tapaa Suomessa ja muualla silloin tällöin oportu-

nistisiä kallistumisia, mitkä ovat omansa aiheuttamaan epäselvyyden jatkumista työväen joukoissa. Kommunistien tehtävänä on kaikin tavoin edistää työtätekevien joukkojen tietoisuuden selventymistä luokkataistelun kehityksestä, sen suunnasta ja vaiheista. Vielä enemmän. Kommunistinen puolue ja kommunistit pyrkivät vallankumoukseen. Marxin sanoilla: «Kommunistit halveksivat salata mielipiteitään ja aikomuksiaan. He selittävät avoimesti, että heidän päämääränsä voidaan saavuttaa ainoastaan kumoamalla väkivaltaisesti koko tähänastinen yhteiskuntajärjestys». Tämä on maanalaisen Suomen Kommunistisen Puolueenkin kanta; (mutta älkööt kommunistien veriviholliset, ohraanat, porvarit ja sos. dem. herrat tätä avointa tunnustusta käyttäkö «todistuksena» vainoamaansa S. T. P. ja sen jäseniä vastaan).

Nyt olemme selvittäneet sen, mikä *poljultuan* on kysymyksessä. Mutta ei tämä kaikki vielä merkitse sitä, että köyhälistön vallankumous ja vallan valtaaminen jo ihan huomenna olisi edessä. Mutta se merkitsee sitä, että kommunistien ja kaikkien vallankumouksellisten ja muittenkin rehellisten työtätekevien, jotka vakavasti tahtovat porvariston, valkoisen vallan häviötä ja työtätekevien voittoa, tulee aina ja kaikkialla toimia niin, että köyhälistön vallankumouksen kaikki edellytykset mitä pikimmin kypsyisivät, *niinkuin se olisi edessä jo ylihuomenna..*

Riistajien luokat ja niiden tietoisimmat jäsenet ja uskollisimmat kätyrit toimivat *juuri niin*, niinkuin köyhälistön vallankumous olisi jo ylihuomenna niitten edessä sanelemassa tuomiota. Ja sitä varten ne eilen ja tänään ja vielä huomennakin ponnistavat kaikki voimansa, jännittävät koko sortokoneistonsa, panevat kaikki petkutuslaitoksensa käyntiin estääkseen sen. Ja ensimmäisenä tehtävänä niillä siinä on työväen luokkataisteluvapauden *kahlehtiminen, työväen joukkojen aseettomiksi riisuminen.*

Tältä kannalta lähtien on Suomen sos. dem. johtajain kannattama lahtarismi nyt rakentanut sulkuja työväen luokkataisteluvapautta vastaan vaaleissakin, kohdistettuna ensikädessä vallankumouksellisia työläisiä ja kommunisteja vastaan.

Tätä kirjoitettaessa ei vielä ole näkynyt, uskaltavatko hrat täydellisesti yrittää toimenpanna uhkauksensa. Sillä sotataktiikkaan, siis myöskin luokkataistelutaktiikkaan, kuuluu myös pelotukset ja n. s. mielenosotukset, mutta niilläkin ajetaan sodan ja taistelun päämäärää, mikä asetettu on. Olipa tuo herrojen Stohlbergin — Cajanderin — Tainion ennenmainittu vallankumouksellisten työläisten vaalioikeuden kaappausjulistus tarkoitettu täydeksi todeksi tai pelotukseksi, niin kummassakaan tapauksessa ei työväenjoukkojen ole alistuttava.

Työtätekevien joukkojen yhteisen tämänpäivän taistelun ensimmäinen päämäärä on vaalitaisteluvapauden turvaaminen. Sen ja työväen yleisen luokkataisteluvapauden sekä leppymättömän taistelun takana on teollisuuden ja maatalouden työväen, pieniviljelijäin samoin pienimmänkin taloudellisen vaatimuksen saavutus kuin koko työtätekevien vapautus. Tätä kaikkein lähimpänä olevaa taistelua ei saa hetkeäkään vitkastella. Nouskoon senvuoksi jokainen rehellinen työmies ja työläisnainen kaupungissa, jokainen luokallensa uskollinen tehdasorja, jokainen työtätekevän asialle lämmin kyntömies kamppailuun tämän asian puolesta. Muistakoot työläiset tehdaskoneen ääressä, mitä voimaa he edustavat joka hetki. Tietäköön liikenteen raataja, mitä hän voi tehdä omansa ja luokkatoveriensa taisteluvapauden hyväksi. Harkitkoon kyntömies maaseudulla, millä tavalla hänkin voisi auttaa työtätekevien ja siis omaakin asiaa. Punnitkoon sotilastakkiin puettu työläis- ja kyntömiesnuorukainen, millä tavoin hän voi työtätekeviä veljiään auttaa. Muistakoot kaikki riistetyt ja sorretut kaupungeissa ja maasendulla, että porvaristo ei peränny eikä väisty muuten kuin työtätekevien joukkojen valtavan, päättävän ja mursertavan voiman edessä. Se voima on koottava joukkojen taistelevalla yhteisrintamalla.